5.

I människor sänken de vapnen i bären
Förnaglen kanonen och släppen gevären
Om kristna ni ären! –
Sen till att ni äntligt varandra förstån!
I räknen som ära att fiender mörda
Men stort är att bära en fiendes börda
Och vandra i fjäten av Människans son.

Ur Blå Bandet (efter Sv. M.) Slut. Emitslöw 16.1.1918 av. Josef Rosenius.

N:o 127. Slåttergillet.

Wärs n:o 1.

Anders Ersson nämdemansfar
Storbond' i Wik, nu gammal vorden
Och drängen hans, som skötte jorden,
Långgarns Bengt, en kärnfast karl;
Och Pär i Näset, den rike knubben,
Han som skulle bli måg åt gubben
Det skulle en kväll bli slåtteröl
Med Pärs gamla öka, genomrutten:
"Det här," så' Bengt, "går rakt i putten,
Hon rår knappt bära sin egen köl."

Nå mente Pär han var snål försvarligt
Wisst är hon gammal men färdas man varligt
Och vädret blir vackert så stoppar hon;
Tog nå' i pant från Torsnäs bond'
För en halv tunna råg när han tänkte té' flytta
Då var hon skaplig, men kosta på spik
Och tjära och sånt till andras nytta
Det är en sak som inte gör rik ...
För rästen, den som är rädd kan stanna.

Nu var det så, att ökan var
Den enda båten som lämnats kvar
När slåtterfolket med vackra Anna
Nämdmans dotter, for över till ön
För att rusta i ordning allt till gillet

Bengt steg i, skall hår göras rön

Wem som är rädd, är jag färdig tillit
Så öste han ökan hjälpligt läns
Och näs de kommit sen överens
Om barlast och såsit gick nämdman i båten
Och så bar det av från land med ståten.

Det blåste en lagom ostlig bris
Ökan tog in betydligt vatten
Men farligt var det på intet vis
Utom att det redan skymde mot natten

Pär satt till rors, ville spara sin båt
För svårare sjö och gick genom sundet
Men hur det nu var, hur han bar sig åt
Höll han för nära Flatskärsgrundet;
Ökan törnade på med fart
For av grundet men tålde ej stöten
Wattnet strömmade in, och snart
Sjönk hon mitt framför Wikbyglöten.

Som lyckligt var kommo alla fram
Till det lilla skäret; Bengt han sam
Lätt som en själhund, de andra båda
Kommo på åror och tofter i land.

Men nu blev det åter en annan våda:
Winden växte och snart man fann
Att sjön skulle spola dem ned från skäret
Om blåsten höll i sig en timme till.
"Det blir väl," så Bengt, "ifall nämdman vill,
Bäst att jag tar på mig besväret
Att simma till ön, ett börshålls längd,
Och hämta hjälp," - det fanns båtar i mängd
På andra sidan i Näsängsviken.
Men Pär, som tjutit och levt som en gast
Fast inte en själ kunde höra skriken
Kunde ej, så han hålla sig fast
Så lång tid som - i ett sådant väder -
Behövdes för Bengt att i våta kläder.

Simma i land och ro båten resnt.

Blev så bestämt, att, om vind' skulle åka,
Bengt skulle simma och Pår försöka
Släpa sig med på en ås; – "å strunt",
Menade Bengt, "jag rår nog med paret;
Tar var och en under armen en ås",
Så svarar jag för lasset och draget
Ledigt i land, så vitt jag förstår."

Man dröjde en stund, men så bar det av,
Pår stretade mot och var och bannade
Skrek, att de alla gingo i kvav,
Det vore så gott han ensam stannade.

Så lugnades han, när det tycktes gå
Skapligt i början i lå av skären,
Men längre fram, där vind låg på
Och sjön gick mera över på tvären
Började åter hans jämmerskri.

Käraste Bengt, huggt i hugg i ....
Jag släpper taget ... sjön slår över ....
Hjälp mig, så får du allt du behöver ...
Femti riksdaler .... kommer jag fram,
Har du en gåva hedersam,
Ett par oxar – så kom en dappning –
Hjälp jag drunknar ... fickan full
Med blanka specier, gods och gull.
Allt vad du vill ... och så förhoppning
Om mer därtill ... jag har alltid tänkt,
Att du hålles av min fästmö Bengt ...
Och hon av dig – nu åter en dappning –
Kommer jag fram med livet, Bengt,
Så lovar jag dig, och du skall vanna
Svart mina ord – jag skänker dig Anna!

Emellertid komma de fram till sist
Och kröpo i land, – då blev det annat:

Pär svor över att klockan stannat
Skrek, att han hade sin plånbok mist.
Genomkylda, genomvåta
– Pär var nästan färdig att gråta –
Gingo de sedan tysta en stund,
Men när de kunnit fram genom skogen
Och hörde dansen och stojet från logen,
Fick Pär äntligen mål i mun.

"Bengt ... jag får lov att tänka mig för ...
hm... tror mest jag fått i mig en kanna...
Nog skall du få en bra dusör...
Hm... du förstår väl ... nämdmans Anna
Hon är mycket för god för dej:
Men vill du ha gråa märrn, så säj? –
Gammal är hon, men tuggar gröpet...
Så ska du få min klocka på köpet,
Blir väl bra fast hon stannat nu,
Duger nog åt en sån som du;
Tjugu riksdaler, kanhända tretti,
Om det kan passa dig bättre, – välj,...
Så har jag hemma en konjaksbutelj,
Som nog det kan finnas kvar en skvätt i.

"Tack, det var hederligt bjudet," så Bengt
"Men är det så, att nämdman skänkt
Anna åt er, må i gärna behålla
Pengar och klocka och gamla Gråla.
Jag reser nu till America snart;
Sju hundra riksdaler jag sammanspart
Förutom en eller annan femma;
Där borta skall det väl finnas plats
– Så har jag hört från Torsnäs Mats –
För den som det gått på sned för hemma.
Jag skulle väl stanna till flyttningstiden,
Men tänkte nu, när slåttern är slut,
Be nämdmansfar att få resa ut.
Det vore väl allra bäst, – så friden
Ej blir störd; ty jag gitter ej se

Allt elände som nu skall ske."

Gubben nämdman, som legat tyst
På sin ås i sjön och frustat och sprutat
Och sedan näs äventyret ~~väs~~ slutat
Aldrig yttrat minsta knyst
Nu bröt han ut, fast han darra på rösten:
"Tig pojke, du stannar hos mig till hösten -
Sen skall du slippa tjänsten den."

De voro nu framme och stego in
I Näsängslogen: nämdman slängde
Drängarna undan, som stodo och blängde,
gick sen drypande våt och vred
Till bordet, där spelman satt och gned,
Trampade så en hund på svansen,
Slog näven i bordet: "Slut med dansen"
-Spelman trillade ned av stoln,
Blek av häpnad och tappa fioln -
Så tog han kruset, som stod på bordet
Slog i en försvarlig brännvinstås
Drack i botten och tog till ordet:

"Jag varit nämdman i nitton ås
Och vet att ord och avtal ska' gälla..
Nå- någon dom vill jag inte fälla,
Anna må görat häwidlag
Jag talar bara om saken jag,
Den ene",- han peka' på Pär,- "näs nöden
Riktigt stod på, var han rädd för döden,
Skänkte sin egen fästmö bort
Glömdet, näs faran sen var förliden;
Den andre är mest av samma sort,
Will flytta mitt under brådaste tiden
Billigt att båda få samma spel
Få se vem som då faller bäst i smaken!
Wälj nu flicka, men tar du fel,
Så har jag inte begripit saken."

Wackra Anna, som stått i smyg
Och tittat på Bengt, kom fram helt blyg,
Warm av dansen, smått förlägen
Wart hon rätt skulle ställa vägen;
Så brast hon i gråt och ropte hans namn
Tog honom, våt som han var, i famn
Och djupt sitt blossande huvud gömde.

Bengt såg ut som han stod och drömde
Men i detsamma fick spelman en vink
Drog till med fiolen: Bengt i en blink
Svängde med Anna i väg genom hopen;
Nämdman stod icke häller still -
Men rike Pås gick undan snopen,
Sågs icke mer den kvällen till.

Ur. Skärgårdsbilder. Slut. Smitslöw 3.2.1918. A.S. Nilsson

N:o 128 Mästerlotsens Julafton.

Hur saken gick till? Jo det var som så ...
Sonen min äs kapten på en skuta
Som gås på S:t Ybes utan att pruta
Det finaste skrov en kan tänka på
Nu gifte han sig - ja, det stod i bladet,
Herrn såg det nog - med en fröken från stan,
Det var för rästen Andersmärs:dan,
Och de ha det så bra en nånsin han ha det:
De bo i ett hus vid Tyska plan,
Tre våningars stenhus - stort skall det vara!
Nå han kan inte behöva att spara
Svärfar äs rik, och duktig lön
Har han, pojken, för allt han fått lära.

Men stursk äs han inte, han hålles i ära
Sin gamle far härute på ön:
Tänk bara! i köld och vinteryra
- Isen bar i december gott -
Kom han med frun strax bröllopet stått
Jo, då fick gubben en hop att bestyra!

God som en ängel, det var hon visst
Men komma från överflöd till brist
Om och för ett par lre veckor bara
Det var nog ledsamt - men ingen fara.
Hon höll till godo vad gubben bjöd
Åt vårt tarvliga hårda bröd
Fin som hon var och van vid annat.

De skulle till stan så tänkte de först
Och fira julen; men nås de stannat
En fjorton dar, blev hålden som störst
Och då var det inte lätt att försöka
De måste bli över hälgin kvar
Och bida tiden hos gammelfar;
Vi hjälpte åt och sökte att stöka
Till så trevligt, som möjligt var
Med fjus, och annat, som hörde till saken.

Men var skulle julgran fås ifrån? ....
Jag låg länge in på nätterna vaken
Och tänkte mig för,... Det är ingen vån
För sådant som träd och buskar att leva
Härute för pinande blästens skull.
Finns här och där en smula mull
Så lyckas kanske i någon skreva
En tovig martall, en ruggig en
Stundom ett magert fäste fatta
Kryper tätt efter mark och sten
Breder ut sig liksom en matta
Precis som ljung eller lingonris;
Men efter gran är ej vårt att titta -
Det var omöjligt på något vis
För allt vi försökte en skaplig hitta

Stackars liten så ledsen hon blev
Hon vände sig bort, såg ut genom rutan,
Men jag märkte hur blodet till kinden drev
Tänk att vara sin julgran utan
Som alltid hon haft, sen barn hon var. ...

Och barn det var hon då än förrästen
Läste sig fram i fjol för prästen ...
Spenslig och vek, så skäs om kind
Som aldrig hon känt på väder och vind
Näsvar så vita, mjuka och fina
Mest så stora som tummarna mina -
Herrn förstår, jag raljerar smått.

Wad skulle jag göra? ... Hade jag fått
Ett bud för pängar - men stört omöjligt
I sådant väder: Och dan därpå
War själva julafton: ... Ofördröjligt
Beslöt jag mig för att i tysthet gå.

Jag gav mig i väg på natten, Wädret
var någorlunda fast stormen led;
Det knarrade friskt under stövellädret -
Snöljust var det och stjärnklart med.

I dagningen kom jag till kvarn; där fick jag
En kaffetår med en halva i ...
Högg så granen - det började bli
Ett herrans väder, men hemåt gick jag
Inte kunde jag stanna i land
För allt de trugade: hem till barnen
Skulle jag prompt, fast jag tyckte ibland
Näs stormen ~~och oc~~ ökade efterhand
Att det varit så gott jag stannat i kvarnen.

Snart var det för sent att vända om.
Jag kände hur benen började svika
Men knogade på tills orkonen kom,
Ni vet, - då måste jag dock ge vika.
Jag lade mig ned i snön, tog skjul
Av granen ... det kom som en vanmakt på mig.
Jag tyckte stormen ej mer kunde nå mig
Det lyste så vackert det var som jul! ...
Klockorna ringde till ottesången,
Orgeln föll in med mäktigt bruss. ...

Jag stod som ett litet barn på gången
Wid sidan av mor i Herrans hus...
Gran invid gran med ljusen tända
Stodo i ring vid altarrund...
Och psalmen tonade utan ända:
"Wår hälsad sköna morgonstund"!

Så drog som en eldsky fram och förde
Bort alltsammans... jag tyckte jag var
Kall och död Som i dröm jag hörde
Nämnas mitt namn... en vissling skar
Klart igenom... jag minns inte mera
Det svartnade till... När jag kom till sans
Wisste jag inte först var jag fanns:
Jag så mig omkring - där stodo flera
Av lotsarna - barnen, bägge två -
Stackars liten! hon snyftade så,
Men nu blev det glädje igen; ~~kan~~ vill jag lova.
Först fick jag en grogg så måste jag sova
Och när jag vaknade sent mot kvälln
Det första, jag såg, det var kennes kära
Wänliga ögon - hon satt helt nära -
Och granen stod tänd på kakelungshälln.

Nu fick jag riktigt alltsammans veta:
Han hade mest anat, sonen min,
Att jag gått åt land, som också slog in
Och när stormen var slut begynte de leta
Det syntes, som lycka var, en topp
Av granen i drivan; jag grävdes opp
Bars hem till stugan, blev skött och gniden
Bäddad i säng, - var hela tiden
Så gott som livlös. De tänkte väl
Som nog det såg ut, att jag frusit ihjäl,
Men gubben äs seg, hade varma kläder;
Barkat skinn äs hållbart gods -
Det äs inte lätt fös vind och vädes
Att i hast få bukt med en gammal lots.

Ur Skärgårdsbilder. Slut. 3 febr. 1918. A Mattso

N:o 129 Nisse-Borin.

Wärs n:o 1

Nisse Borin var en riktig filur
Hade hos flickorna ständig tur
Styr att segla - på sjön i sitt esse
Lustig och glad och stark som en bjässe.

2.

Tjänte dräng hos patron på Boo,
Fick för tösorna aldrig ro,
Sökte sig bort för att få det lättare
Kom till Lunda-baron som rättare.

3.

Där blev det värre än nånsin förut
Pigorna trätte varenda minut
Husmamsellen gick själv i stöket
Vår gång Nisse kom in i köket.

4.

Tänkte då Nils, som förståndigt var
"Bäst att jag blir en stadig karl
Söker mig ut i höst en jänta
Sen få de andra gå där och vänta."

5.

Hösten gick och vintern med
Nisse gav aldrig klart besked
Husmamsellen gjorde frågor på frågor
Pigorna stodo i eld och lågor.

6.

Hände sig så, att baron for bort
Köpte en båt av finare sort
Nils skulle med, som kände trakten
Segla baron till Lund med jakten.

7.

Vid Haftersudd steg baron i land
Nisse fick fara på egen hand
Med en tolv-årspojke till hjälp på färden
För det blåste en storm på Mysingsfjärden.

8.

Nisse han hissade segel kåckt
Fick genast i början bommen bröckt

Gick för klyvarn en stund och styrde
In under land fast bränningen gjorde.

9.

Botade skadan så gott det gick
Låg ett slag öves Jutskärs prick
Kom så en rågnby mot för sunnan
Nisse fick lov att länsa undan.

10

Vinden slog om nordvärt sedan
Nisse höll ut väl halva dan
Så gick riggen och Nisse fick spänna
Rakt på grund i Svarthåls rånna.

11

Botten var bra det kände han till:
Här kan hon stå så länge hon vill
Så Nisse tänkt jag har gjort mitt bästa
Ska nu i land och lyckan fresta

12.

Baron hade lämnat sin kappsäck kvar
Nisse som var en stattlig kar
Klädde sig fin i barons nya kläder
Segelduksskor med handskskinnsläder.

13.

Det fattades bara en skaplig hatt
Som passa kostymen; Nisse fick fatt
I en sjömansmössa, som låg i kajutan
Och gick med pojken i land från skutan

14.

Nu kallas du mig för nådig baron
Annars har hin dig utan pardon;
Begriper du, sa' han, vad det kan betyda
Pojken stackarn var tvungen att lyda.

15

De togo sig fram till en prästgård lätt
Nisse blev fägnad på alla sätt
Fick bästa rummet, som fanns i huset
Det ville aldrig ha slut med kruset.

16.

Prästfrun tog adels kalendern fram,

Nisse han höll sig allvarsam;
Prästgårds fröknarna Rosa och Nina
Kors, vad de gjorde sig granna och fina

17.

Rosa var blyg fast bretti ås
Blåa ögon, kortklippt hår;
Nina var mera kavat utav sig
Men Nils var ej den, som genast gav sig

18.

Länge gick han och gjorde sitt val
Rosa vart blek av hjärtekval
Nina gick som i ständig feber
Spelte för Nisse, Chopin och Weber.

19.

Slutligen blev det då allvar av
Nisse blev Rosas lydige slav
Nina fick sin förhoppning sviken:
Nisse var rådd för pianomusiken.

20.

Förlovningsdagen var redan klar
Det fanns väl sällan så lyckligt par
Nina hon såg ej åt någondera
Öppnade aldrig pianot mera.

21.

Men prästen, som anade argan list
Hörde sig för vid Lund hell sist:
Kom så baron express till orten
Nisse fick lov att bekänna korten

22.

Fastigt spektakel! ... Nisse Borin
Fick sig ovett, men höll god min
Halvt på gyckel om ursäkt bad han:
Kläderna göra ej mannen, sa han.

23.

Tänkte bli älskad inkognito jag
Wackert och! det blev annat slag!
Fröknar som pigor samma materia! –
Ingen att lita på, det ser ja.

24.

Så gick Nisse till sjös och svor
Att aldrig mera bli stadig, – for.
Wärlden kring från ort till annan
Ingen flicka som dugde fann han.

Ur Skärgårdsbilder ~~A Nilsson~~ (Sleet) Emitslöw febr. 3. 1918.

N:o 130 Stor-Pelle. N:o 130.

Stor-Pelle var den likaste karl
Som nånsin funnits härute i orten
Hans stuga är borta, men holmen finns kvar
Och namn från honom den ännu har
Som också det står att läsa på korten
Aldrig det varit, så säger man
Någon härute så stark som han –
Det är nu länge sen, det är givet
Och ingen finns som kandin i livet.

Stor-Pelle så jag, men Tok-Pelle med –
Det var ett namn, han ofta fick höra –
Och tokig var han ock med besked
Fast nog han förstod sina sysslor göra:
Skötte sig bra, precis som en klok
Men skulle han till och stava i bok
Så ville det aldrig riktigt bära sig:
Kå kesen kunde han aldrig lära sig
Och då, förstås, fick han inte gå fram
För prästen det vart en evinnerlig skam.

Det fanns den tiden på ön en jänta
Det sås hon varit vid honom fäst
Men det kunde ej bli någon vigsel med präst
För läsningens skull som man väl kunde vänta
Så gav hon sig av till stån och blev
En sådan ni vet .... och Pelle den token
Lät skicka pengas å brev på brev
Att hon skulle tillbaks – det var klockarn som skrev.
Men inte fastnade hon på kroken.

Sen dess var Pelle som konstig han
Byggde en kåk på holmen och bodde
Ensam därute med mor sin, rodde
Sällan eller aldrig i land.

Men kom han ibland, då blev, kan en veta
Narri och skämt av värsta sort
Fast ingenting kunde honom reta.
Än slog någon hans mössa bort
Kasta den uti ett vattendike...
Sparkar och skällsord - ja, det var
Jämt ett gycklande utan like.

Aldrig gav han ett ord till svar
Wärjde sig aldrig, hur mycket man slog en:
Framåtlutad gick han och teg
Gick med samma lugna steg,
Trög och dum, som en ore för plogen.

Det hände en gång att en karl från Örn,
Stark och vild, som för rästen alla
Av den släkten, gav'n en törn
Med en åra i skalln; han var nära att falla
Raglade till ett slag, men stod:
Tänder borta, näsan i blod -
Då började tålamodet att tryta

Örn-Lasse han vart helt spak
Tappade åran, när blod sågs flyta.
Stor Pelle tog den i sakta mak:
"Jag vill inte röra dig, gosse lilla",
Så han, för då kan jag göra dig illa".
Bröt så åran av som ett rör,
Slängde bitarna upp på ett gärde
Torkade blodet, gick sina färde -
Det var första gången han visat humör.

Ja, mycket talas det om hans styrka,
Det är sen gammalt ett mandomsprov:

Att lyfta kistan i Torshamns kyrka
Den, som rås med den, han anses grov –
Pelle han gjordet som pojke redan.

Han tog under armen en tunna sill
Och bar den upp för en trappa sedan
På ryggen en strömmingstunna därtill
Wägde öves tjugonde pundet!

Somliga säga han lyfte en ko
Som inte gick fram för en trasig bro
Och bar henne öves – det var vid Sundet
Nu finns där varken bro eller sund
Men vägen går ~~över~~ i en liten sänka
Och namnet är kvar, så nog kan en tänka
Att den historien har sin grund.

Men Stor-Pelle, stackarn hur stark han var
För vår Herres vinter kom han till korta
Se, modern vast sjuk och låg några dar
Och på fjärde dygnet var sansen borta;
Då skulle nödvändigt han ge sig av
I bittraste kölden, gick som en slav
Till Trosa-doktorn fram och tillbaka
Hela vägen utan att smaka
En bit till mat varken vått eller torrt.

Det är visst bara en tre mil bort
Men – sådant väder! En snöstorm låg
Rätt från havs, så man knappast såg
Och då förstås blev det inte så nära
Han måste gå långa krokar ibland
Från kobb till kobb och ta märke på land
För att inte gå vilse som lätt han hända
Om inte riktigt man ser sig om.

Alla trodde han skulle få vända
Men han strävade envist fram och kom
Andra dagen vid middagstiden

Fram emot Örn i sin vanliga lunk
Lasse kom ut och bjöd på en klunk
Ur flaskan, det sista, som fanns uti den
Pelle han stannade tog'en i hand
Så näven knakade, drog lite grand
På svaret; det där kan du själv behöva
Sa' han till sist, jag är hemma snart
Tack jag får inte längre töva
Och så tog han i med ökad fart,

Han gick förbi kvarnen, och när han hunnit
Fram till udden, hade han mött
Mjölnarn, som visste, att gumman dött:
Folk hade kommit till stugan, funnit
Dörren oläst och tittat in
Sett henne död och styrt om liket

Stor-Pelle gick några steg mot en grind
Som låg där översnöad i diket
Drog efter andan, satte sig ned:
Ja, sa han, då kan jag vila med,
Mjölnarn brydde sig inte om'en
Men när han fick höra dagen därpå
Att han ännu inte var återkommen
Börja han saken snart förstå
Man sökte nu efter Stor-Pelle genast
På platsen, där mjölnarn sett'en senast
Där satt han död med huvudet stött
Mot ena knät, hade somnat trött
I kölden, som blivit allt värre och värre -
Somnat och vaknat upp hos vår herre
Som inte är sträng som prästen var
Och nog förlåter en ärlig karl
Att han är lite klen i ka'kesen och starningen

Nu kunde, förstås, historien ta slut
Det är inte annat kvar än begravningen
Den vast hederlig utan prut
Han lades i jord härute på söder

Där lotsarna ha sin gravplats än
Lasse i Örn och två hans bröder
Buro kistan ... Och Norrgårds Sven
Tar till gubben som nu är dödes -
Det var de stycvaste karlar på ön ...
Och två stycken andra, dessa lika
Pastorn läste en vacker bön
Och snickarn på herrgårn lofte att spika
Ihop ett kors till Stor-Pelles grav
Men den saken vart aldrig av.

Emitslöw 4.2.1918 Lleut. Ur Skärgårdsbilder.

N:o 131 Ölands-jäntan.

Wärs n:o 1

På Öland fanns det en jänta skön
Den allranäpnaste av sitt kön
Till äktenskapet hon längtan hade
Och därför en gång, så här hon sade:

2.

Skall jag då aldrig få gifta mig
Och andra flickor de gifta sig
Wad det är tråkigt och rent förfärligt
Ja, under stundom rent av besvärligt.

3.

Ej mer på Öland jag stannar kvar
Ej något lejon här hjärta har
För äkta ståndet de nog sig värja
Till stan jag reser uppå en färja.

4.

Till Kalmar for hon så nätt och grann
För att sig skaffa en äkta man
Men den ska kunna tä fatt på harar
Som utan pengar vill fånga karar.

5.

Den sköna hade i stan en tant
Som var dess förklä och livdrabant
En dag hon sade: "jag vill Maria"
"Hos en skomakare åt dig fria."

6.

"Hu då", Maria i harm brast ut

Jag vill ej hava en sådan stut.
Nej en grossör eller en magister
Som ej mot flickor sig visar bister.

7.

Hur mycket pengar har du min vän
Ty utan pengar fås sällan män
Jag har, sad' jäntan; knappt ett tusen
Men trettio säg blott så gör det susen.

8.

De lejon svärma kring Ölandsmön
Som flugor svärma kring sockerbrön
Vad hon var skön och vad hon var ädel
Vad hon var älskvärd för sina medel

9.

Men ack olycklig Maria var
Hon tjogtals friare rättnu har
Och alla äro också rivaler
För trettiotusen uti riksdaler.

10.

Än vill hon taga en ung baron
Och än en mycket gentil patron
Än vill hon hava en lärd magister
Som ej av kärlek förståndet mister

11.

Men hur hon vändes med sin person
Hon gifte sig dock med en baron
Som drömde blott om den gyllne skatten
Men lurad blev han och det av katten.

~~Slut~~

N:r 132 Aqva Wit. N:r 132.

1

Man har bjudit oss levande vatten
Likt profeten man ropat kom hit!
Har ni penningar blott, vi er giva
Av vår härliga dryck -- akva vit.
Men den drycken ej liv han oss skänka
Men väl jämmer och tårar och nöd
Sina offer den säkert skall leda
Uppå vägen där slutet är död.

II

Man har vårdkasar tänt utmed skären
Man satt skyddsvakter runt om vårt land:
Den står rustad den väldiga hären
Att oss värna mot ödande brand.
Men man blundat för ovän som härjat
Bland vårt folk, – skördat tusendetal
Såsom lamslagen har man bevittnat
Hur "kung Bachus" spritt ångest och kval.

III

Man har ryst inför hedning som offrat
Sina barn åt en brinnande gud,
Åt en avgud vars hunger ej stillas
Man för fasa och harm ej fann ljud
Men långt grymmare rusdryckens Molok
Pinar tusende fattiga barn
Driver långsamt men säkert mot döden
Dem han snärjt i förrädiska garn.

IV

Man har knappat det dagliga brödet
Därtill nödd och tvungen man var
Tänk om allt~~ing~~, som till rusdryck förvandlats
Wi i nödens tid ha haft kvar!
Wedergällningens tid synes komma
Wad vi sått få vi skörda förvisst
När skall svenska nationen väl väckas
För att avskaka bojan till sist?

V

När skall allt, som är ädelt, sig resa
Gå i härnad mot härjaren svår?
När skall nykterhetskämparna slutligt
Kunna jubla: "Le segern är vår"!?
Jo, helt säkert den närmar sig, dagen,
Som vi länge i tron skådat gry,
Då vår fiende slutligt är slagen
Och har nödgats från valplatsen fly.

Ur Blå Bandet. Slut. av. Fran. E.

Utdelades vid blåbandskonferensen i Bollnäs år 1918.

A Wilsson Träne 28 juli 1918.

N:r 133. I källarrummet.

1.

I en av stadens fattigaste delar
Där det är barm och smuts i långa banor.
Och sot, och skorstensrök och trånga gränder
Men också hjärtelag och ädla vanor –
Där i en källare och på skuggsidan
Sitt enkla hem en gammal gumma har
Utsliten är hon, men en pärla
En mor så god som någonsin hon var.

2.

Tror du hon sitter hös med hand i skötet,
Den milda frun trots sina många år?
Fast säkert ofta hon har värk i ryggen
Av brydsamt trälliv som den arma får –
Ack nej – om än hon ej mer orkar borsten
Hon sysslar ivrigt än med nål och tråd;
Med lapp och sax för brist och hål nog vet hon
På gottfolks kläder än de bästa råd.

3.

Och tro blott ej, att rummet hon försummar
Nej, fint och rent hon håller rummet sitt
Se, ända till gardinen över fönstret
Hur allting hös är skinande och vitt
Det minsta dammkorn ingen fristad har hös
Ty "trasan" är på farten hös och där –
Men renare än allt därinne strålar
Dock modersögats glans så öm och kär.

4.

Ty se, den gamla är ju inte ensam.
I stolen där i rummets bästa vrå
Det vilar en, från vilken mitt utstrålar
En stilla frid, som tillhör blott de få.
De fina, unga dragen vilan funnit
Igenom lidande, som kraften bröt.
Men han hann hem – och i det gamla rummet
Han tröst och kärlek fann i moderns skot.

5.

Han stirrar ut – så långt som ögat räcker –

Det är ej långt, men vitt nog till att se
Det raska, glada, bråda livet ute,
Som skär så sunt emot hans eget ve.
Och dock är blicken god, och ingen skugga
Förmörkar mer dess rena barnablå.
Han fann sin mor — hon blev för honom världen
När varje hopp för honom brista må.

6.

Och vårens blommor här i vas på bordet,
De äro vänner och hans tidsfördriv,
Wemodigt ser han dessa friska knoppar
Nu vakna upp, och nu slå ut till liv.
Men de som vissna, ack, de ha hans hjärta;
Han vet ju själv, hur tungt det är att dö,
Om än en annan och förnyad värld kan
Uppspira härligt ur det minsta frö.

7.

Hon trippar kring, den milda, gamla kvinnan
Och pysslar ömt kring gossen som är svag.
Till kvällen finner litet gott från skåpet
Till honom hon, förrn ändad är en dag
Och så berättar hon i skymningsstunden
Om tusen påfund från hans barndoms dar —
Och aldrig tröttxar hon som hyllans böcker
Ty tröstens rätta språk sig lärt hon har!

8.

Där är ej fattigdom i denna källarn,
Där är en rikedom mer värd än guld,
Ty varje litet dagligt ord, som talas,
Är ju en värld så full av kärlek huld,
Och om där tiges, spinna tanketrådar
- Likt lyckan god — den fina väven sin
Och leda milt de allra bästa strömmar
Emot förståndet och mot hjärtat in.

9.

Så leva här de två som passa samman,
I källarrummet - fridfullt, glatt och fritt.
I grund och botten — nickar till sin älskling
Den gamla, - ge vi inte envar sitt,

Ty alla mänskor äro mot oss goda
Men det vi gör dem är ej stort bevänt.
Men sonen ser - på sned - mot arbetskorgen.
- Din like, mamma, har jag aldrig känt.

10.

Väl finns det skuggor i det lilla rummet,
Men för reflexens skull väl blott det är
Den gamla modern hon kan riktigt trolla
Kan trolla glädjen fram i rummet här.
Vår stråle riktar hon emot sin gosse,
Och om hon litet fröjd i ögat ser
Så har den älskeliga gamla kvinnan
Visst ingen önskan här i världen mer.

11.

Ty hon har lärt att Gud, som vet att giva
Och vet att taga, allting till ~~hans~~ sin tid -
Hans namn var det beständigt värt att lova
Igenom allsköns kamp och allsköns strid,
Och därför tackar hon, båd'arla, särla
I dunkla natten och vid dagens id,
Ty väl hon känner att som ingen annan
Hon genom sonen vunnit tagn och frid.

Ur Allers Familjejournal. Slut. ~~Ashilsson~~ ~~Ashilsson~~ av B.T. 12.8.1914

N:r 134 "Andersson".

1.

Jönssons Lovisa, som städerska är
Har just i dagarna råkat bli kär.
Hon var på bal och där träffade hon
Den hjulbente Jöns Andersson.
De dansade stepp och han trampade hårt
Lovisa fick liktorn på tån inom kort.

Refr.:

Den har hon fått ifrån sin vän
Andersson, Andersson,
Och tror jag rätt om Andersson,
Tär han inte den igen
Manfolk likna sig jämnt
Både i allvar, i kärlek, och skämt
Bäst som man tror att man har dem fast,

Flyg de sin väg med hast.

2.

Nu går all städning för flickan som dans,
Golven få dubbels så omsorgsfull ans,
Och vad som ger hennes hjärta sin tröst
Är Anderssons ljuvliga röst.
Sjungande knogar hon, lycklig, nöjd
Njutande av sjunde himmelens fröjd.
Refr.: Den har hon - - - etc.

3.

Lilla Lovisa får brev då och då,
Blommor och skänker de komma också.
Än får hon handskar, så söta och små
Att tummarna knappt i dem gå.
Nålar och broscher med glimmer och sken
Och ring med en stilig och glänsande sten.
Refr.: - - - - - etc.

4.

Sen fick hon, tack vare kärlekens rus,
Mottaga en splitterny sidenblus.
Andersson möter hon var lördagskväll
Lycklig, ~~och~~ förnöjd, glad och räll.
Tysta de njuta i kompani
Kvällens förtrollning i en koloni.
Refr. - - - - etc.

5.

En gång tog Andersson handen och så
Lilla Lovisa, just dig vill jag ha
Armen han lade kring livet så nätt
Med fästmannens anspråk och rätt.
Flickan, som måtte ha suttit och drömt,
Hon kände en kyss uppå läpparne ömt.
Refr. - - - - - etc.
Nu går Lovisa så näpen och rar
Och med en barnvagn på gatorna drar
Djupt ibland barnvagnens kuddar och filt,
Hörs skriket från en liten pilt.
Waggande gungar hon skatten så rar
Men tänker med vemod på älsklingens far.
Refr. - - - etc.

SLUT.

Träne 15.8.1918. A. Nilsson

N:o 135 Beväringsvals.

N:o 1.

Tjo! Uppå Backamo nu exerat já har, tralla,
Tvåhundraförti dár, tralla.
Wa ja en kronans kár, tralla
Där feck ja sell å ~~pllering~~ sluring å ärter var dá, tralla
Men feck ej lelle nubben tá, trallala.

Refräng:

Tjo, uppå Backamo vi exera å vi marschera,
Wi dansa å vi spassera, till Grinneröds sjö,
Du dejliga mö.
Där uti månglansen vi vila oss ätter dansen.
En köss uppå lella munnen min vän,
Å, du må på den?

2.

Löjtnanter å kaptener konedera oss där, tralla
Bohus beväringshär, tralla
Må packning å gevär, tralla.
Där feck vi göra höger å så vänster om, tralla
Å, vi skót näggu' allri' bom trallala;
Refr.: - - - - etc.

3.

Tjo! Wa han slo på trumma musikkorpral Blom, tralla
Bom, tarrara, bom tralla,
Bom, tarrara, bom tralla,
Allri' så kan ja' glömma korpral Kampelin, tralla.
Römosi, frodi, fet å fin trallala.
Refr. - - - - - - - -

4.

Fanjonkrar fjocka, feta, di tutade, bom, ta, ta.
Hör på kornetter, ta, ta, ta,
Hör på klarinetter, ti, ta, ta,
Hör på basuner, valthorn å trummor, tra, bom trarra
Walsa må dej, min vän, går bra, trallala.
Refr. - - - - - - - -

5.

Calle må lella "schåset" en masthuggsvals lar, tralla,
"Mubban" i mun han har, tralla,
Fjällan å jen å rar, tralla,

Calle han bröker vägg å krombokar sej, bra, tralla,
Fjälla frå Göteborj blir gla, trallala.
Refr. - - -

5.

För varje blomma som hon bröt
En sorgsen tår från ögat flöt
Säg varför gråter du min vän
Blad och blommor växa snart igen.

6.

Jag gråter ej för deras skull
Min trädgård är av rosor full
Jag gråter för min älskling blott
Ty av honom denna ring jag fått

7.

Vill du ej ha en hjärtevän
Som älskar dig så ömt igen
Så giw mig nu en törnros blott
Till minne av den tid som gått.

8.

Med denna ros uti min hand
Jag resa vill från detta land
Men minnas skall jag dig till slut,
Då mitt timglas en gång runnit ut.

Slut

N:r 137. Wärnamovisan. N:r 137.

1.

Jag sjunger till handklaverets toner
En sång om kärlekens ljuva zoner
En sång om kärlek och hopp och tro
I "Äppladalen" i Wärnamo.

2.

Det var en ungling som hette Petter
Från Westby socken, just så han heter;
Han pinnar svarvade må ni tro
På stolfabriken i Wärnamo.

3.

En lördag gick han i gröna lunden,
Det var så där just i aftonstunden,
När solen slagit sig ner till ro
I "Äppladalen" i Wärnamo.

4.

Där mötte han en så vacker flicka

Som kärleksfullt uppå honom blicka;
På hatten lyfte han, mån i tro;
Har fröken hemma i Wärnamo?

5.

Ack nej, i Westbo, där har jag hemma,
Min far är bonde, jag heter Emma
En liten tid jag nu här ska bo
Och lära sy uti Wärnamo

6.

Så blöd han henne helt hurtigt armen
Och hjärtat började slå i barmen.
Han tänkte: wi kunna bygga bo
I "Äppladalen" i Wärnamo.

7.

Då sade Peter: Ack Emma lilla
Ska här vi sätta oss ned så stilla
I gröna mossan, där sippor gro,
I "Äppladalen" i Wärnamo?

8.

Så sade Peter i kvällen klara:
Säg vill du ja på min fråga svara,
Säg vill du svära mig evig tro
I Äppladalen i Wärnamo?

9.

Då svarte Emma: Ack Peter kära
Att dig tillhöra det vill jag svära
Till hösten kunna vi sätta bo
I "Äppladalen" i Wärnamo.

10.

Så ~~[illegible]~~ sutto de där i några timmar
På kärleksvågor nu Peter simmar.
Han var så glad så han ropte: "tjo"!
I "Äppladalen" i Wärnamo.

11.

En tid därefter då Peter kände
Att kärlekskvalen i hjärtat brände.
Han suckade ofta: o' o o!
Du falska flicka i Wärnamo.

12.

Ack hör i gossar här uti salen,
Tag er till vara för "Äppladalen",
Ty vet att falskhet kan också bo
I kvinnohjärtan i Wärnamo.

SLUT: Tränc den 20. 8. 1918.

N:r 138. Kärlek, vin och sång:

1.

Ack jag drömde om kärlek och trohet en dröm
Och den drömmen hur härlig den var,
Den flöt bort som ett flarn uppå tidernas ström
Och allenast jag minnet har kvar.
Och det minnet det gömmes i djupaste bröst
Likt en pärla i böljornas famn,
Ty i sorgernas tid ligger vemodig tröst
I att viska den älskades namn.

2.

Men mig brädde pokalen med druvornas saft
Jag vill dricka för glädje som flytt
Och ur skummande vin hämta mod, hämta kraft
För den sällhet som åter har grytt,
Ty i vin ligger glömska av sorger och strid,
Ligger mod, ligger kraft och behag,
Och det kläder i purpur en bortrunnen tid
Och ger stålglans åt bidande dag.

3.

Och det kläder min tanke i tonernas skrud,
Och ger känslornas brus harmoni,
Och var sorg flyger fjärran för sångarens ljud
Och vart aggande ve går förbi,
Kan jag sjunga en ton, O, hur jorden blir ljus!
Närför suckar, vi klagar jag då
När min ande bärs högt ur det tyngande grus
Uti toner till rymderna blå.

4.

Ack, jag minnes ännu, o, jag minnes så väl,
Hur i barndomens dalar jag sprang,
Och jag hörde en ton, som slog an på min själ
Med sin rena, sin hjärtliga klang.
Och jag hörde en ton, o, så sällsam och vek

Och så enkel och innerligt sann,
Att jag aldrig, hur tiden än skiftar sin lek
Hås i livet förglömma den kan.

Slut. aug 22. 1918. A.S. Nilsson. Westling.

N:r 139 Modershjärtat N:r 139.

1.

En yngling älskade en flicka ömt
Snart hela världen han för henne glömt
Men grym och listig, full av svek hon var
Fast hennes ögas blick var huld och klar.
Att evigt ung och skön hon skulle vara,
En häxa hade henne spått – om bara
Sin fästmans moders varma hjärteblod
Till buds att smaka en gång henne stod.

2.

Hon lismade emot sin ungersven,
Att han blev dubbelt mer bedårad än;
Med ormblick hon förtrollade hans själ
Och svor att trogen bli i ve och väl,
Att skapa honom snart ett paradis,
Om moderns hjärteblod blott blev hennes pris
Men ynglingen försvann i skogens gömma
Den kalken var för bitter till att tömma!

3.

Av vanvett gripen dock han vände om
Och med ett smil uti hans famn hon kom;
Men därifrån i dystert stormfylld kväll
Han smög sig till sin ömma moders tjäll –
Och när han återkom, ett blodrött hjärta
I handen bar han; men föll ned av smärta
Och bröt i jämmer ut. Då hörs en röst
Ur sargat hjärta, ryckt ur modersbröst,
En röst så kärleksfull och innerlig:
Min kära gosse, har du skadat dig?

Ur B. Bandet, av Ernst Lindblom SLUT. A.S. Nilsson.

Efter en gammal fransk legend. Träne, Overholm

N:o 140. Ingeborg. N:o 140.

1.

Tjim – da – da – da, se vilka hopp.

Ingeborg fem trappor opp!
Wips, ned för trappan i en fart
Från stekos och allt annat rart!
Tjim-da-da, vad hatten klär
Witt kaninskinn här och där
Halvsilkesstrumpor, skeva skor -
Det är visst chia där Inga bor.
Ingeborg - betjänten ser dig, en vink han ger dig
Men du inte ser det, nej! Ingeborg
Slå blygt ned öga, betjänter tröga
Dig passa ej!

2.

Tjimdadada hon älskar mat,
Rätter som en advokat
Ja, sällan nog hon vägrar gå
På en supé för endast två,
Nådada, vid hörnet står
Ida, med sitt "gröna" hår,
Hon står helt visst på utkik där
Och väntar på sin hjärtans kär,
Ingeborg, hon bättre har det,
Ty vid försvaret är ju hennes egen vän
Ingeborg ej saknar tjansen
Han blir på stransen nog länge än.

3.

Tjim-da-da-da, en morgonstund -
"Morgonstund har guld i mund" -
Då knackar det på hennes dörr,
Som det har gjort så ofta förr.
Nå-da-da, är elden lös?
Nej det är den ej min lös
Jag är nu hemma på visit.
Hos dig min egen sockerbit.
Ingeborg, hon ler ej mera, Mobilisera
Hos sig hon icke önskar, nej! Ingeborg
Har tänkt på saken
Och tappat smaken
Och öppnar ej!

SLUT.

N:r 141. Flickan i gröna lunden, Sjömansvisa. N:r 141.

Wärs n:o 1.

Der stod en flicka i gröna lunden,
Till henne kom der en ung sjöman.
Han ville trolova sig strax på stunden
Han ville bliva en äkta man.

2.

"Jag kan dig ej uppå orden svara
Tej av för ringa stånd jag är.
Jag har en käraste, om han lever bara
För sju år sedan lemna han mig här."

3.

"Är det sju år sedan han reste ifrån dig
Han lever icke jag tror förvisst;" —
"Men lever han så eger han ändå mig,
Jag blir han trogen båd' först och sist."

4.

Ja, alldenstund hon var så uppriktig,
Så kunde han ej längre dölja sig.
Jag är densamme som for ifrån dig
Jag är den vännen som rest från dig.

5.

"Är du den vän jag i famnen slutit
Så känner jag visst icke dig.
War har du bandet, vi tillsammans knutit?
Se här är ringen, som jag fick av dig!"

6.

Så stack han handen uti sin ficka
Och drog så upp det guldröda band.
"Se här är bandet min kära flicka
Och här den ring som jag fick i hand!"

7.

När flickan fick detta bandet skåda,
Till jorden dignar hon saktelig
Han henne tog på sina armar båda
Och kysste henne så hjärtelig.

8.

"Har Gud åt mig den förändring givit

Så att jag dig igenkänna kan
Då har jag lycklig nu åter blivit.
Nu har jag funnit min fästeman!"

A.Nilsson SLUT. ~~A.Nilsson~~ ~~A.Nilsson~~

N:o 142. Lowisas paraply. N:o 142.

1.

Din visa jag här ämnar sjunga,
Den är så vacker och ny,
Och särskilt för flickorna unga
Den handlar om ett paraply.
Ja hören nu alla hur det månde gå,
När högmodet far uti flickorna små,
Som uti Lovisa, den vackra Lovisa,
Ty högmodig var hon för två.

2.

Lovisa en fästman nu hade,
Den raskaste pojken i byn,
Han älskade flickan och sade
Att hon var som rosen i hyn.
Men nu får ni höra vad sedan har hänt
Han köpte sin tärna en vacker present.
Han köpte Lovisa, åt vackra Lovisa
Ett regnparaply till present.

3.

Men aldrig han detta bort göra,
Ty högmodets ande kom snart
Att vackra Lovisa förstöra,
Och sådant kan hända med fart.
Ja mitt på en vardag Lovisa nu gick
Och bar paraplyet på högfärdigt skick.
Det gjorde Lovisa, den vackra Lovisa
Men sorglig blev ändan hon fick.

4.

En virvelvind kom nu från höjden
Och grep paraplyet med hast,
Och slut blev det tvärt uppå fröjden,
Ty - handen vid skaftet satt fast
Lovisa hon kunde ej släppa sig, ty
Hon flög upp till väders mot himmelens sky.

Så flög hon Lovisa, den vackra Lovisa
Till himlen med regnparaply.

5.

Nu fästmannen går der och klagar
Och tittar mot skyarna opp.
Han sörjer båd' nätter och dagar
Sin bortflugna rosendeknopp.
Men ett har han lovat att aldrig ge mer
Ett regnparaply till present då han ser
En annan Lovisa, en vacker Lovisa,
Ty sådana finnas nog fler.

Slut. Träne sept. 1. 1918. ~~A. Nilsson.~~

N:r 143. En winterafton.

n:o 1. vars: n:o 1.

Det var en afton, då stormen ven
Med vinterkyla och kala trän;
War blomma vissnat, var fågel flytt
Och skogens grönska i snö sig bytt.

2.

En blick mot himlen jag höjde då
Wad den var ljus och vad den var blå
Så mången stjärna jag tindra såg
Som lyser seglarn på stormig våg.

3.

Jag tänkte då på stjärnan där,
Ett ljus för seglarn i natten är,
Så vill jag lysa min älsklings båt
Och bli hans stjärna evad han går.

4.

En blåögd yngling jag en gång såg,
Och han bedårade all min håg.
Till alla dagar var helst jag är,
Hans bild jag ständigt i hjärtat bär.

5.

På honom tänker jag var minut,
Och skall så göra till livets slut,
Och även sedan i gravens famn,
Jag drömma vill om min älsklings namn.

Forts. å nästa sida.

6.

Och om jag honom ej äga får,
Min ljuva tröst skall dock återstå;
Wad allt som finnes så skall ändå
Min tanke fritt få till honom gå.

7.

Om allt på jorden blir mörkt och kallt
För honom vill jag dock vara allt.
Om stormen sopar var blomma hän,
Min kärlek trotsar förgängelsen.

8.

Och skall jag honom ej äga få:
Min lyckas sol för mig nedergå;
Och endast minnet kan spridas matt
En hoppets stråle i stjärnlös natt.

9.

Farväl min älskling, lev glad och säll
I livets morgon till sena kväll.
Men glöm ej vännen som dig har kär
Wårhelst du färdas, farväl, farväl.

SLUT.

N:o 144. Flickans förhoppningar.

1.

Fjorton år tror jag visst att jag var
En liten flicka så munter och så glad
Inga friare kände jag då.
Inga heller jag tänkte uppå.

2.

Och när sedan jag blev sjutton år,
Solen sken, göken gol, det var vår,
Allt var skönt, jorden grön, himlen blå
Men där feltes väl något ändå.

3.

Gissa nu, om ni kan, vad det var
Stundom var jag så ledsen, stundom glad,
Stundom var jag så vit, stundom röd.
O, jag ville varken leva eller dö.

4.

Men en söndag med mor och med far

Mycket sorgsen till kyrkan jag far
Och der möter jag vännen så kär:
Wilkens bild i mitt hjärta jag bär.

5.

Ola Ask ifrån Hötorp, ju pytt
Will ni veta, så säg, något nytt,
Men så mycket att säga går an,
Att till julen blir Ola min man.

Slut

N:r 145. En ynglings lidande.

Wärs n:o 1.

Farväl du grymma vänd i Sveden,
Du grymma vänd som glömde eden
Du svärjade en lördagskväll,
Ja fadervåll, ja fadervåll!

2.

Ja fadervåll, ja fadervädel,
Jag var en skräddaregesädel
I Svedens land, långt härifrån
Nu är jag mister Johansson.

3.

Tre dollars haver jag om dagen
Och är en herrhar efter lagen,
Du kunde varit mistriss nu,
Men du, du ville inte du.

4.

Du kunde gått i hatt och handsker
Ibland sjangtila amerikansker
Och levt på gåsfett, rebbensspjell.
Men fadervåll, men fadervåll.

5.

Ja fadervåll, ja fadervädel,
Jag hoppas Erk är såppas snädel
Att han ej slår min grymma vänd,
Fast han är sinnt och illa känd.

6.

Jag hoppas på att det nötet Erker
Med sett lell arebett såppas lärker
Att han kan gi dig brö för dan

Och litet kaffi ifrån stan.

7.

Jag hoppas att du är belåten
Att du tog Erk och gav på båten
En fattig skräddaregesäll,
Som nu är rik, men int' nåt' säll.

8.

I ensamhetens dystra tankar
Går mister Johansson och vankar
Och tåren far på kinden kall
Som Niagadras vilda fall.

9.

Han tänkes på sin falska flecka
Som gav sin ungdomsvän att drucka
Av sorgens suraste beställ
Farväll, fadervädel, fadervädel!

~~O Nilsson~~ Sleet. Träne 8 sept. 1918

N:r 146. Ola Larsson N:r 146.

1.

Ola Larsson var dräng i Olberta
Han var stark till att välta en vägg
Men han hade i livet stor smärta
Han kunde ej få nåt skägg.

2.

En dag stó i Skånska Dagblaét
Om äktanes skäggalikör
Och Ola han svor o han lova
Jag skó rakas innan jag dör.

3.

Han skicka te stån för o hämta
För en helan riksdalers päng
O, sen var det bara att vänta
Tills alla var komna i säng.

4.

Och Ola han skulle te o börja
Men han tyckte det var liasom skom
Han tog hela näven full av smörja
Så kom där en mygga flygandes fram.

5.

Den satte sig på hans näsa detta djuret
Men Ola han slog det ihjäl
Men ack, det var illavulet
Ty skaggalikören kom fel.

6.

Om morgon näs folket det vakna
Det höll på att kikna av gin
Ty näsan på Ola den ligna
Justament tregnet av ett svin.

7.

Och Ola han fick ingen kvinna
O det gjorde en många kval
Hos skräddaren i byen han tinna
Åt näsan ett sommets fodral.

A. Nilsson. SLUT.

N:r 147. Batteriets visa. N:r 147.

1 vers 1.

Klockan sex vi stiga opp — Tvätta så vår bara kropp
Sen går vi till matis — Käka sill potatis
Sen så blir det rykt o ans — Sängen bädda skall med glans
Filten på madrassen — Slätas till med tassen
Hej, det frestar på av fanken — Att ej mera få slå danken
Men i alla dar — Skall man vara kär.
Gå på vakt, Slå giv akt, Hålla takt, Hava makt.
Men om söndan får man permiss
För att träffa fjällan sin.

2. vers 2.

Först om morgon frukostrast — Torkar in och det med hast
Sen få vi exera — Nogrann masch med mera
Förmiddagen är så lång — Så vi tänker mången gång
Wad är det för något — Tänk om morsan sågdet
Hej det frestar på av - - - osv. - - - - - - -

3.

Ärter regnar ganska lätt — Fast de smälta inte lätt
Och så fläskabiten — Alltid ganska liten
Får man kaffe eller ti — Det kan ingen enda se
Men till sist på dagen — Får vi gröt i magen
Hej det frestar på av - - - - - eta. - - - - - -

4.

Krigarns ljuva sköna lott ~~[illegible]~~ Ja jag menar bara blott
Det är att fördraga O. ej hällre klaga
Skön är uniformens glans Flickan mister lugn o sans
När den lilla charmen Trycks mot krigarbarmen
Hejsan, då glömmes exercisen Pietsen, handräckningen o serviser
Då är man glad Som en kung för en dag
Läppar lätt Trycka tätt läpp mot läpp Hipp hurra
Men om söndan får man permiss
För att gå till fjällan sin,

(Om minne av exercisen) Slut. Permission den 24. april 1919. 33 Nilsson

N:o 148 Carlsborgs-visan.

I.

I Carlsborg där bodde en adelsman så rik
På silver och penningar var honom ingen lik
Han hade blott en dotter så däjelig och gramm
Hon önskade av allt hjärta en sjöman till sin man

II.

En sjöman har hon älskat en sjöman vill honha
En sjöman vill hon älska till dess hon läggs i grav
Så litet hon åt och så litet hon drack
Hennes hjärta det var sårat hennes sinne det var svagt

III.

En resa till Ostindiën den sjöman skulle gå
Ack vad den sköna jungfrun hon månde sörja då
Hon önskar honom lycka och tusende farväl
Hon sörjer dess värre allt för sitt eget väl.

IV.

När sjömannen var bortrest så hände det sig så
En friare där kommer till Carlsborg ändå
Han går till hennes fader och frågade därom
Om han ville giva honom sin dotter till sin vän.

V.

Det var väl inte svårt att få faderns low därtill
Ty friaren var riker och av förnäm familj
Ty adelsmannens like knappt uti landet fanns.
Såväl på guld och penningar som uppå ädel glans.

VI.

När sjömannen till Ostindien sen träffade in

Så sätter han sig att skriva till kärestan sin
Och uti första raden av brevet månde stå
Håll upp min vän att sörja jag kommer väl ändå.

VII.

Och uti första raden av brevet så stod
Håll upp min vän att sörja du adeliga blod
Nu ligger vi förtöjda uti en fredlig hamn
Och några dar därefter får jag vila i din famn.

VIII.

Näs Maria fick det brevet visst var det hennes tröst
Sen gås hon ut ur kammaren med glädje och med lust
Men brevet det glömde hon, det låg på hennes bord
War på den grymme fadern han genast tog det bort.

IX.

Maria glömde brevet som hon av sjöman fått
Wisst var det mycket glädjefullt det kan man väl förstå
Men den som bragte brevet dock obelönter gick.
Utav skön Maria tre spikar den fick.

X.

Maria hon gångar sig neder till havets strand
Och efter kommer fadern med brevet i sin hand
Wisst borde du mig tacka om jag livet på dig spar
Men tänk ej på din sjöman om han var än så rar.

XI.

Ack fader, ack fader låt mig den sjöman få
Ej någon bättre gåva du din dotter giva må
Får jag ej honom ega och jag ej honom fås
Så gör det just detsamma var jag i världen gås.

XII.

Nej om han än i världen den enda sjöman är
Så får du aldrig honom till din äkta make här
Förs skall jag honom dräpa och sen dig skänka bort
Än du skall få honom äga du hör din dom helt kort.

XIII.

Några dar därefter kom där ett skepp i land
Och hennes fader ilar till skeppet invid strand
Han bjuder den sjöman att till hans boning gå
Han väntade helt säkert ej livet mista få.

Forts. å nästa sida Vänd.

XIV

Läg uppriktigt sjöman att du är ju den
Som har förfört min dotter du är ju hennes vän
Jag vill ej på dig hämnas tro mig jag talar sant
Blott du vill genast lova att rymma ur vårt land.

XV.

O fader, o fader jag din dotter älskat har
Men att förföra min avsigt aldrig var
Wåd vi tillsammans talat det vet väl ingen om
Hon är i mina tankar var säker ni därom.

XVI.

Den rysligt grymme fader nu tänderna hopskar
Sen tog han fram den kniven han under rocken bar
Och sänkte den i bröstet på den sjöman så god
Gick ut och stängde dörren lät honom simma i sitt blod

XVII.

Sen går han därifrån och in till dottern sin
Kom älskande Maria skall du finna vännen din
Nu kan du hålla bröllop med kärestan din
Du skall få blod i bägaren i stället för vin.

XVIII.

O fader o fader hör sista bönen min
Lägg mig i sjömans, lägg mig vid sjömans lik
Nu sörjer jag ej mera för någon vän åt mig.
Nu slutar mina dagar jag dör så gladelig.

XIX

När som skön Maria de orden hade sagt
Så tog hon fram den kniven som hon i barmen tog
Den stack hon i sitt bröst och föll på sjömans lik
Fadern hann ej hindra det hur fort han skynda dit.

XX.

Till Carlsborgs kyrka sedan de båda buros bort
De lågo uti silke som konungen dem skänkt
Ja båda voro klädda i skära silke rött
Att ingen kunde säga att någon där var* död.

XXI.

Gud nåde och Gud tröste de föräldrarna
När de förneka sina barn att ta den de vill ha
Ja de må vara fattig ja de må vara rik.

För när vi läggs i graven så äs vi alla lik.

XXII.

Men bakom deras kista blev satt en kista snart
Wårpå den grymme fadern han genast tog den bort
Med kniven uti handen till varning åt en var
Som förneka sina barn att ta den du vill ha.

Hovel. ast. | 38 | Wilsson | 13 | Lott | Emitslöw | 28/4. | 1919. | ~~A. Nilsson~~

N:o 149 Dalabeväringen

1.

Jag äs kommen ifrån Falu gamla stad
I mitt hjärta äs jag nu så fasligt glad
För dem släppte mej med sommna
Och mej skicka hem till mamma
Som för mej har fällt så mången hjärtetår.

2.

Utav Björkman fick jag genast mitt adjö
Då jag nu ej mer kan tugga kronans brö
Deras ljuveliga kaka blev jag tvungen att försaka
Och får leva nu på välling mjölk och gröt.

3.

Men ändå jag höjes nu en glädjetrall
Exercisen slapp jag från i alla fall
Wisserlia fick jag lia men det kosta blott en tia
Att i munnen blira barn på nytt igen.

4.

Det äs svårt att tjäna kung och krona land
Då man i munnen ej har en enda tand
Och det blir för dyrt för staten
Hålla folk som tuggar maten
Till ett kompani på 180 man.

5.

Liksom manlöst i sitt sköna glädjerus
Är att ej jag mer kan tugga någon snus.
Det äs lägn att hålla kvast det
Runt i hela munnen far det
Både Ljunglövens o Friskens o Lundins.

6.

Men nina flicka älskar mig ändå jag fror
Ty hon vet att i mitt hjärta mandom bor.

Utan tänder uti munnen är min kärlek nu befunnen
Lika stark som Porjus nya kraftstation.

7.

Nu är Engelbrekt för länge sedan bräckt
Nu är annan don och annan dalasläkt.
Kommer finden, han vänder när vi visar våra tänder
Se på mej så skall en krigare se ut.

8.

Nu adjö varenda en jag ser och tack
Jag har ej tid att sjunga mer för er
Nu från er jag tar till sjappen mamma väntar mig med nappen
Wilken är min enda glädje o min tröst.

Slut. Slut. Slut.

N:o 150 Wolkoffs kärleksdrama.

Wärs n:o 1.

Så skön som vårin fanns en Stockholmstärna
En bild av glädje, skönhet och behag
På henne sågo herrarna så gärna
Ty skönare blev flickan dag för dag.

2.

Än Amors pilar hade såkat miste
På denna fångst och detta sköna barn
Och det var det som ryssen Wolkoff visste
Som flickan snärjde i sitt usla garn.

3.

I början Greta tyckte nog om ryssen
Och Wolkoff var ju övermåttan kär
Och sen det givits allra första kyssen
Då ansåg han sig nyförlovad kär.

4.

Så ej med Greta som med kärlek lekte
Och ej förstod vad kärlek knappast var
Naturligtvis hon Wolkoff ofta smekte
Så att han kärleken på allvar tar.

5.

Två år har paret redan känt varandra
På sistone blev Greta mera kall
Ej nu som förr de sågo så ofta varandra
Han svartsjuk blev och det blev Gretas fall,

6.

Och ryssen blev nu mer och mer betagen
Han ville prompt med Greta gifta sig
Nu fann han att han blivit rent bedragen
Ty så han hade tänkt sin framtids stig.

7.

Och Greta ville nu undvika faran
Om Wolkoffs kärlek var ej mera tal
Men detta blev att råka rätt i snaran
Ty Wolkoff blev allt mer och mer brutal.

8.

Men så en dag så utbröt raseriet
Då Greta viste honom sitt föraks
Han fann om intet hela frieriet
Nu måste Greta vara på sin vakt.

9.

En kväll så sköt han hanne uti parken
En fasans syn som ej förglömmas kan
Däs hon låg död uppå den gröna marken
Han kysste offret och i hast försvann.

10.

Han tog en båt och gav sig ut i natten
Och färden ställdes öves Kalmarsund
Och sedan han passerat detta, natten
I skogens skygd försvann om en sekund.

11.

Och Wolkoff jagades i skogens gömma
Han var nog ganska svås att träffa på
Men som han proviant råkat glömma
Så måste han bli fast till slut ändå.

12

Till Öland rodde han en afton öves
Två timmar stod han invid Gretas bås
Och ~~statt~~ stanna däs han icke mer behöver
Han sörjande nu ner till stranden gås.

13.

Och så i båt igen han ställes färden
Snart äs han inne uti samma skog
I skog och mark och vida åkergården

Han jagas som ett djur så det förslog.

14

Uti ett rågfält gripes mördaren sedan
Två kulor fick han i sitt ena ben
Nu sitter han i cellen alla redan
Han torde nog av händelsen få mer

15.

Ja, nu ett ord till varje vacker tärna
Lek ej med kärlek detta är mitt råd
Då kan ni vara ensam lika gärna
Som falla offer för så grymma dåd.

16.

Nu slutar sången och hav den i minnet
Och glöm ej Wölkoffs-dramats sista akt
Det väcker känslor i det veka sinnet
Att flickor ej är mera på sin vakt.

~~A. Nilsson~~ 27/4 1919. S L U T ~~A. Nilsson~~.

N:o 151 Flickans klagan!

1 vers.

Jag kan väl ej annat än klaga och ropa
Som äger en mamma så sträng
War morgon förrn klockan är sju får jag ropa
Och sen får jag bädda min säng
Sen får jag sitta så ensam och nicka
Mån mamma det gjorde när mamma var flicka. Trall

2.

Och jag är ju redan en fjorton års snärta
Som känner förnimmer och hör
Jag äger ju också ett älskande hjärta
Som klappar jag vet nog vem för
Men jag är förbjuden på gossar att blicka
Fast mamma det gjorde när mamma var flicka.

3.

När mamma var tös var en tanke i minne
Hon längtade jämt att bli fru
Min pappa hon kysste båd' ute och inne
Och lika befängd är hon nu
Men än får mitt hjärta av kärlek ej lika
Fast det gjorde mammas, när mamma var flicka.

4.

Jag sjöng på en visa om älska och svika
En dag då jag satt i min vrå
Om kärlek min flicka hörs mamma predika
Är något du ej bör förstå
På kärlekens stig är så lätt att sig vricka
Men mamma hon gick den när mamma var flicka

5.

Men snart skall jag träffa min Kalle på isen
Det är mitt bestämda beslut
Men mamma skall ej ha ett fnys om kurtisen
Ty då får Carl Göransson slut.
Och smygvägar gå vi dit ingen kan blicka
Ty det gjorde mamma när mamma var flicka

6

När tjugo år flytt får i frihet jag vandra
Fru Göransson heter jag då
Ett hus ska vi ha lite högre än andra
Och mitt i en stad skall det stå
Och där vill jag ha både jungfru och amma
För det hade mamma när mamma blev mamma

Emietslöw 27 april 1919. SLUT ~~Alfrits~~ ~~Alfritsson~~ ~~Alfritsson~~

N:o 152 Blomsterflickan!

(Wärs).

Ensam i världen sorgsen hon går
Ser neråt gatan torkar en tår
Böjd utav sorger sjukdom och nöd
Knappast för dagen äger hon bröd
Uti trasor och paltor hon länge sig klätt
Sin fader o moder hon aldrig har sett
Där står hon i vinter i sommar i höst
Och beder så sakta med darrande röst
/: Köp blommor, köp blommor, köp roun så söd
Från morgon till afton den vismar och dör. :/

2.

Hon var dansön och skördade guld
Den tiden lyckan var henne huld
Älskad hon var o ljuvliga tid
Nu äger hon endast sorger o strid.

Ungdomens fägring den varar så kort
Likt blomman den vissnar så fort och dör bort
Nu framför teatern var afton hon står
Och beder envar som förbi henne går.
1: Köp blommor köp blommor köp rosen så röd
Från morgon till afton den vissnar och dör.

3.

Slutligen nalkas henne ett par
Blommor de köpa pengar han har
Wem var väl hans röst den lät ju bekant
I nästa sekund hon kastar hans slant
Så far hon tillsammans och hjärtat det slår
Ett minne har vaknat från ungdomens år
Det var ju för honom hon offrade allt
Nu får hon det ångra i tusende fall. Köp bl. etc.

4.

En gång i tiden var jag som den
Sjutton år gammal fann jag min vän
Vi svävade tillsammans i ungdomens vår
Jag brud skulle bliva så snart det blev vår
Då svek han sitt löfte fast trogen jag var
Nu står jag här ensam med ett barn utan far.
1: Köp blommor etc.

5.

Ensam jag satt med min gosse så kär
Uti kammaren på vinden med himlen så när
När han var sjuker hon vaktade ömt
Han var hennes allt min kärleksdröm
Maskinen hon trampade dagen och natt
Det bästa hon miste o dyrbara skatt
En morgon vår Herre min Karl lad' på bår
Det var nog det värsta jag fälld mången tår.
1: Köp blommor etc.

6.

Nu är jag gammal håret år grått
Med arbetskrafterna har jag det smått
Händerna darra jag är ett flarn
O vad jag längtar efter mitt barn
Snart klockorna ringa i himlen mig in

Då först får jag ro i mitt upprörda sinn
Till vila i graven man lägges mig sen
Dock ingen mig saknar jag har ingen vän.
1: Köp blommor köp blommor köp rosen så röd
Från morgon till afton den vissnas och dös :1
~~A. Nilsson (Emitslöv)~~ SLUT. ~~A. Nilsson~~ Emitslöv 27/4 1919

N:o 153 Kärlekssjukan.

1 vers 1.

Ack fråga ej vad kärlek är Som andra tokar bruka
Nog vet väl du som själv är kär Att kärlek är en sjuka
Den sjukan är en gängse gäst På landet och i staden
Och mässlingen den liknas mäst ty alla måste ha den.

2.

Den stundom tar sig uttryck i en kind så röd som rosen
I bland plär dock den sjuke bli en smula blek om nosen
Den ofta gror och spiras smått som vårens brädd på tuvan
Men stundom plär den komma brått Precis som ryska snuvan

3.

Det är en myckt gammal sats bestyrkt av dem som lida
Att kärlekssjukan har sin plats uti vår vänstra sida
Dock händer att den spåras kan långt upp i huvudknoppen
Och stundom går den av och an igenom hela kroppen.

4.

Den ena stunden är man glad som liten fisk på vågen
Den andra dock i högsta grad man dyster är i hågen
Och om den riktigt sätter till man vändas i habiten
Ja, om den riktigt sätter till så mister man aptiten.

5.

För kärlek finns ej någon bot tyvärr uti naturen
Men vår fysik står bra emot den svåra proceduren
I kärlekens epidemi man lugn kan hålla risken
Man tusen gånger kär kan bli men dock ej hela vippen.

6.

Jag vill en resume till slut av kärlekssjukan giva
I allmänhet är den akut dock kan den kronisk bliva
I veckor stundom den består, i månar dess emellan
Och den kan vara flera år men det är mera sällan.

(~~Slut.~~)

N:o 154 Den störda lyckan.

1.

Det var grönskande vår det var jublande fröjd
På var tuva var kärlek och smek.
Uti skogarnas snår och i rymdernas höjd
Överallt hördes fåglarnas lek.

2.

I en blomstrande lund hän till kärlekens ro
Flög en trast till sin maka så säll
På en gungande grund byggde båda ett bo
Och de sjöngo från morgon till kväll.

3.

Under susande blad deras lycka blev stor
Ty när sommarens sol brände varm
Trastens maka hon kvad: "ack jag lyckliga mor"
Se de små vid min fjädrade barm.

4.

Deras glädje blev kort, man berövade dem
Deras glädje de hjälplösa små
Och då flögo de bort från sitt skövlade hem
Och de sjöngo sin klagan som så:

5.

Uti oskuldens vår, o, vad grymhet han bo
Han var glad och hans kind var så röd
Men han gav oss ett sår ty han störde vår ro
Och förr oss var han värre än död.

6.

När han själv växer upp skall han älska också
Bygga bo på en gungande grund
Och med strålande hopp skall han fästa sig då
Wid var frukt av sitt sälla förbund.

7.

Men hans fröjd blir ej lång, när han vaknar en dag
Säger döden med isande röst
Minns du störde en gång hemmets lycka och jag
Tar nu bort dina små från ditt bröst.

Slut.

N: o 155 Månskenstankar.

1.

När solen har slocknat och kvällen sig sänker
Och månen så vackert på himmelen blänker
Och stjärnorna tändas på fästet det blå
Just då mina tankar till dig börja gå.

2.

Just då mina tankar till dig börja fara
Så lätta som molnen på himmeln den klara
Så tyst och så ljudlöst som fjärilens dans
Bland blomklädda buskar i kvällsolens glans.

3.

Min själ han då skådar den bilden så kära
Då tycker jag alltid du är mig så nära
Och synes så väl uti månskenets glans
Du tröstar mitt hjärta där saknaden fanns

4.

Då tänker jag tyst uppå tider som farit
På dig som nog alltid mig kär haver varit
På dig som jag älskat sen först jag dig såg
Av fullaste hjärta och hela min håg.

5.

Jag liknar min kärlek vid månen som skiner
Som strålar in till mig bak fällda gardiner
Så länge som han finns på himmelen kvar
Ej slocknar min kärlek som brinner så klar.

6.

Men om du mig sviker min älskade tärna
Så slocknar mitt liv liksom aftonens stjärna
Som svinnes i moln uti midnattens stund
Och aldrig mer blänker på himmelens rund.

7.

Så tänker jag ensam i kvältstundens timmar
Och skådar långt bortom en stjärna som glimmar
Den stjärnan hon lyser nog också för dig
En hälsning hon haver ~~från~~ med sig ifrån mig.

8.

Men kanske du ropar: "Ack dröm då allena
Om kärleken varma, den klara och rena

Och dröm om vår lycka". Jag säger godnatt
Jag glömmer dig aldrig min dyraste skatt.
Slut. Slut. Slut.

N:o 156 Den vandrande spelmannen.

1.

Han kom i regn och rusk han såg ut som en riktig slusk
Ty hans byxor voro våta och rock, ack ja.
Från hans bruna lädersäck flöt en liten vattubäck
Då han ställde den vid dörren och om natthärbärge bå.

2

Men då gnall det i en vrå ja det är nu en gång så
Allt pack skall äta på den stackars bon', ack ja
Så ut i ladan till min dräng för där stås en ledig säng
Och en knippa långhalm kan du från foderskullen ta.

3

Mörk var vandringsmannens blick då han vände sig och gick
När han grep sin säck vid dörren så lät det klang, ack ja.
Men då ropte bonden: "Stopp"! har du fejla så spel opp.
Din kvällsvard kan du tjäna ifall du gnider bra.

4.

Och den första låt han strök det var trummor ~~sök~~ skott och sök
Det var blå led och blänkande gevär, ack ja!
Bondens anlet' sken och brann det var värst vad du går an
Som i bevaringsåren mitt arma blod spratt då.

5.

Men den andra strofen sang som de helga klockors klang
Som en sommarpsalm bland björkdoft i Luds hus, ack ja.
Då från spisen from och rörd vart värdinnans stämma hörd
Den bästa sång i gården skall en sådan spelman ha.

6.

Och den tredje takt han drog det var fågelspel i skog
Det var par om par i dans och älskogslust ack ja!
Då sprang husets dotter opp och om halsen honom lopp
Ty vackra flickors kyssar det ska glada spelmän ha.

7

Men bonden satt vid bord och han talte milda ord
Kom, tag ett glas, jag älskar spel och sång, ack ja!
Och samma smak har mamma blygt och tyst sad' mön: Jag tror
När du är borta främling, blis aldrig mer jag gla!

8.

Den unge spelman log då det fyllda glas han tog
Jag är väl ej den buse, som ni trott ack nej
Jag är lärd till orgelnist och mitt namn är Appelqvist.
Och med fröjd du sköna flicka trolovar jag dej.

Slut.

N:o 157 Efter balen. N:o 157.

1.

Ännu i drömmen kan jag henne se sväva i dansen stödd på min arm
Ögonen glänsa, läpparna le kinden begjuts av rodnad så varm
Minne du fagra undan ej vik tjusa mitt öra med ljuv musik
Låt mig i valsens rytmiska lek svinga få min drottning, midig och vek.

Refräng.

Susande vindar blida, måne på nattlig färd
Låt mig i drömmen glida till hennes huvudgärd
Kanske hon då skall ana varför mitt hjärta slås
Kanske att då hennes läppar kyssa jag får.

2.

Jag ser salongen stå i blomsterskrud ljusdroppar glittra ur vaje kalk
Och mellan bladen kärlekens gud granskar sitt koger ack vilken skalk
Däribland rosor mot mig hon log när hennes vinglas bräddat jag slog
Blicken den lyste strålande klar evigt i min själ dess glans dröjer kvar.

Refr.

3.

Avskedsminuten livligt för mig står när hon av mig tog kappan emot
Skimret från flätans guldblonda hår spetsen av hennes retande fot
Kvällen var fridfull doftrik och ljus bakom oss bortdog älvens brus
När sen i vagnen hon for förbi nådde mig en blick med himmel uti

Refr.

4

En liten flicka satt i onkelns knä barnsligt den gamle sporde hon så
Säg mig vi är du ständigt allen har du ej maka ej några små
Hör då min ~~fra~~ saga: för länge sen jag även ägde en hjärtevän
Ännu ej tiden läkt sorgens kval trodde henne trolös efter en bal.

Refräng:

Ack när en bal är slutad, tyst all musikens ~~ljud~~ brus
Alla de unga borta släckta de klara ljus
Hjärtat som bittert lider, vem räknar dessa tal
Hur mången tår blev ej gjuten efter en bal.

5

Balsalen lyste skönt i magisk glans och muntra toner bjödo till dans
Då kom min fästmö, bad vännen kär fort ett glas vatten jag väntas här
När jag kom åter stod där en man båda med ömhet kysste varann
Glaset föll neder krossat o kval krossat som mitt hjärta från denna bal.

Refräng

Ack när en bal är slutad tyst all musikens ljud
Alla de unga borta släckta de klara ljus
Hjärtan som bittert lida, vem räknas deras tal
Hur mången tår blev ej gjuten efter en bal

6.

Sen denna dag jag ingen hållit kär trogen ~~blott~~ henne som död nu är
Att henne höra hon mig besvor men allt förgäves jag fjärran for
En dag ett brev kom från samma man död är min syster så vardes tal
Hemåt hon farit nu jag det fann med ett brustet hjärta från denna bal.

Refräng:

Ack när en bal är slutad tyst all musikens ljud
Alla de unga borta släckta de klara ljus
Hjärtan som bittert lida, vem räknas deras tal
Hur mången tår blev ej gjuten efter en bal.

Slut. Slut. Slut.

N:r 158 Fröken Chic.

Bland alla damer jag modernast 1. är och smakfullt jag mig klär
Hittills ej jag nått en herre vilkens hjärta ej betvangs utav min elegan
Jag är så fin så ytterst delikat som sparris uppå fat.
Smycken spetsar mun och ögon, allt som blivit mig beskärt
Är extra ordinärt. Titta blott på min figur smärt och smidig ellerhur
En var kan se som möter mig så här att fröken Chic jag är.

2.

Wid bad och brunnar vistas jag ibland i vatten som på land
När min lätta badkostym sig sluter mjukt kring min gestalt
Jag kan besegra allt på svala böljans skumbekrönta topp
Jag gungar ned och opp societén som står på stranden
Kucklar ivrigt liksom gäss min Gud en sån nobless
Titta blott på etc.

3.

I sällskapslivet och jag gärna ses när stora fäster ges
Konversera har jag lärt mig av en dam ifrån Paris som varit min lektris
Och därför när i fästens ystra larm min kavaljer blir varm.

Samt svärma vill vid min sida svarar jag så pö om pö
Tres lien tres lien monsjeur. Allt sådant är blott natur
Ytterst nobelt eller hur en var kan se som möter mig så här
Att fröken Chic jag är.

Slut.

N:o 159 Militärvisa.

1.

Näs jag råkat har i kroken, kroken kroken
Har jag skött mig som en riktig drull riktig drull
Fått en skamfläck uti förhållningsboken boken
Ingen permission jag får till jul sicken jul

2

Nu jag sitter fången uti buren buren buren
Och har tråkigt utav bara fan bara fan
Ingen enda anar hur jag lides lides
Näs om dagarna jag hungrig gås hungrig gås
Och om nätterna maran rides, rides
Ej en blund jag i mitt öga får öga får.

3.

Näs som andra öl och porter dricka dricka dricka
Uppå flottans marketenter tenter
Får jag ensam sitta här och nicka nicka
Wid ett gammalt krus med vatten i vatten i

4.

Gång på gång jag fattar vattenkruset kruset kruset
Dricker alla komissjudars skål judars skål
Gås sen lungt och sover av mig ruset ruset
Näs jag druckit mera än jag tål än jag tål.

5.

Näs en gång mitt straff det tagit ända ända ända
Och jag blis befriad ur arest, ur arrest
Skall jag åter till kasärnen vända, vända.
Mager som den värsta åkarhäst, åkarhäst.

6.

När med brutna krafter blek som döden, döden, döden
Jag skall lämna detta huset huset
Aldrig skall jag glömma hungersnöden nöden
Rölden och mitt kära vattenkrus vattenkrus.

Slut.

N:r 160 På Kungsholms strand.

1.

På Kungsholms strand där Mälarns böljor skölja
Där skönjs ett stycke av vår gamla huvudstad
Där står ett plank som nästan undan döljer
En lika grå som gammal husfasad.

2.

Om någon frågas vem som bor därinne
Ja Josefs flickor klädda uti snövit skrud
Jag får se flickor som lagt sitt ädla sinne
Och syndat har emot Guds sjätte bud.

3.

Ja dessa nakna gråa kalla väggar kan nog
Förtälja om båd' skämt och skratt
Helt säkert kunna även dessa tala
Om sorg och mången sömnlös natt.

4.

Men flickor sörjen ej för vad ni blivit
Nej, utan upp och stämmen i ett muntert skratt
Ty när man bara en gång lever livet
Så tycker jag att det bör levas glatt.

5.

Jag som skrivit dessa enkla rader
Har levat skeppsbrott uppå livets haw
Jag har för länge sedan glömt Gud fader
Och kryssar nu tills skutan går i sank.

Emitslöw 22 april 1919. Slut. ~~Athelsson~~

N:o 161 En ny vårstepp.

1.

Om våren börja sipporna att visa sig på klipporna
Då fästes man violerna i krans kring hattkupolerna
Då tvättas man bort fläckarna att vårkostymer ljusa få
Fast svala vindar gå.
Refräng: Då skall man ut ett slag
Och vaska sig med behag i Östervåg i missingen
Med lille sare Fissingen.

2.

Till våren stängas lyrorna då tänkes man på hyrorna
Till dyra sommarnöjena med lekar och med löjena

Då sitter man på kvällarna långt ut på Skeppsholmshällarna
Med flickan sin den ljuvaste och skaffar snuva led.
Refr.: Då skall man ut ett tag etc.

3.

Då kan de usla kattorna ej hålla sig på mattorna
Där hörs ett hiskligt väsande och spottande och fräsande
Ett klösande med ramarne då svär man över jamarne
Som jämrar sig på takena man sover vakena.
Refr.: då skall man ut ett tag etc.

Slut.

N:o 62 Mitt fosterland.

1

Högt i norden ibland fjällas grå där mång' tusen dunkla tallar stå
Där mitt hem i dalens sköte låg där jag första gången dagen såg.

2.

Sköna fält inunder himmel blå himlens valv med tusen stjärnor på
Älvar, sjöar, klippor, hav och skär skönsta land på jordens krets du är

3.

Du har järn o kraft i mannaarm och i faran mod i hjältebarm
Nalkas fienden vår väna strand den vi möta då med svärd i hand.

4

Här to tärnor små med ögon blå som så frofast vid vår sida stå
Och i deras ungdoms friska barm, ungdomskärlek brinner vild o varm

5.

Här jag levat lycklig barndomstid här jag njutit ungdomslycka blid
Här jag kämpat mången lycklig strid här jag väntar ålderdomens frid.

6.

Sverige med de klara sjöar blå du mitt hemland evigt kallas må
När jag lägger ner min vandringsstav Här jag bädda vill min tysta g

Slut

N:o 163 Sjömans sång.

1.

Med våta ögon ser jag på böljorna de blå
Som rasande och vilda mot klippväggar slå
Ty långt i fjärran är den vän jag har så kär
Och jag hans bleka tilja på stranden väntar här.

2.

Till hösten är jag åter hos dig min unga vän
Så sade hon och drog mig förtroligt till sitt bröst

Ty dagarna de gå och böljorna de slå
Men inte kommer vännen hur än jag vänta må.

3.

Jag suckar, jag klagar, jag tåras och jag ber
Och spanande som falken utöver havet ser
Ty långt i fjärran är den vän jag har så kär.

Slut. Slut. Slut.

N:r 164 Sjömannens avsked.

1.

Nu båten väntar på mig vid stranden
Hav tack min älskling och min dyra vän
Till ett farvät jag räcker dig nu handen
Om Gud så vill jag kommer snart igen.

2

En kyss på munnen dito en på kinden
Jag är så glad jag vet du tillhör mig
Min hälsning sänder jag med västanvinden
Med första ilvind jag kan få till dig.

3.

Jag ser en tår som fallu från ditt öga
Gråt ej min vän bort vill jag kyssa den
Du får ej sörja ty det båtar föga
Du vet jag är mot dig en trogen vän.

4

Det är ej gott för mig att gå allena
Du är av mig en efterlängtad hamn
Där jag hos dig min oskuldsfulla sköna
Får njuta lugn och sällhet i din famn.

5.

Så likt en eld som uppa kan i lågor
Så brinnande min kärlek är till dig
Likt skeppet som trotsar båd sjöar och vågor
Jag hoppas att du evigt blir min.

6.

Nu tiden inne är att vi skall fara
Och jag på fartyget skall vara då
En kyss ett famntag det ju fattas bara
Sen är jag färdig att ombord få gå.

7.

Nåt skeppet från dig har sin försvunnet
Då jag på blåa böljan gunga får
Om Gud så vill och några år förrinnit
Jag åter ås och vid din sida står.

8.

Vid första hamn jag genast till dig skriver
Hur långt från Sverige än det vara må
Du vet att hos dig mina tankar bliver
Och snart ja snart ~~jag~~ du skall mig återså

9.

Min trohetsed jag vill inför dig giva
Mitt hjärta slås så innerligt för dig
Den ring jag ger skall på ditt finger bliva
Och kom ihåg där står för-gät-ej-mig.

Slut.

N:o 165 Kärleksvisa.

1.

Gå icke bort o flicka från min sida
Har någon ovan lockat dig ifrån mig
Du lämnar mig helt ensam tills att lida
O flicka vad har jag brutit emot dig

2.

Du glömde bort den fjerna sommarkvällen
Då oskuldsfull du vid min sida satt
Och solen den gömde sig om kvällen
Och fåglarne tystnade och det blev natt

3.

Då föll du ömt intill mitt bröst och sade
O gosse gå du icke bort ifrån mig
Jag svarade ack nej, ack nej, jag lade
Blott slumrar ljuvt ännu din vän hos dig.

4

En liten kyss jag fick på munnen trycka
Och i min själ en tanke då uppstod
Om någon skulle dig ifrån mig rycka

Min bostad hade jag invid dess bröst
Och varje gång mitt öga på dig blickar
Nu har jag i dig en säkes tröst.

Slut.

N:o 166 Drinkarens hem.

1

Vid berg och dal en hydda stod
Det var ett nödens hem ty hemmets far en drinkar var
Den han ni tänka själv det var en mörk och kulen kväll
Och mamman borta var å hemmet fanns ej en bit bröd
Och elden slocknat bar.

2.

Vid slocknad härd hon sitter där hans hustru tärd av sorg
Ett litet barn på armen bär som vem är där utanför
Jo, det är mannen vild av rus som våldsamt kommer in
Hans barn och hustru drives ut uti den kalla [illegible]natt

3.

Hon gråter bedr: snälla du var icke hård mot mig
Jag är så sjuk och får snart dö min vän förbarma dig
Och han du inte älska mig se här din egen bild
Så tar hon barnet visar det men han ej lyssnar till

4.

De måste ut i köld och snö den kalla vinternatt
Hon går men icke många steg ~~har går men icke många steg~~
Hon dignar ned så matt sitt barn hon trycker till sitt bröst
Och ropar Gud någ hör! Frals nu mitt barn jag är så sjuk
Jag sjunker ned och dör.

5.

Och nästa dag då solen ler en själ har gått till Gud
Förgråtna ögat ser ej mer ej hörs klagoljud
Då kommer han den arme man o vilken syn att se
Vår hans sitt barn ur driven tar det som en ängel ler

6.

Och du min vän som nu hör på såg vill du dricka än
Den dryck som liv och hälsa tar och störter hus och hem
Riv genast sönder frestarns nät och var ej lastens träl
Till Jesus fly låt glaset stå ty då blir allting väl.

Slut. Slut. Slut.

N:o 167 Serenad.

1.

När kvällen kommer o allt går till vila
Då gångar jag mig till min lilla vän
Och sångens toner genom natten ilar
Och stjärnan lyser uppå himmelen.

2.

Och när jag sen får skåda dej Johanna
Du fagra mö uppå min levnads stig
Då önskar jag blott att hos dej få stanna
Och sjunger då min sång så gladelig.

3.

Och allt mitt hjärtas kärlek jag dig skänker
Och endast döden kan oss skilja åt
Och natt och dagar jag uppå dig tänker
Min lilla vän på jordelivets stråt.

~~Altnilsson~~ Slut. Slut. Slut. Emitslön 30 april

Poesie.

De löftena som vi varandra givet de skola aldrig svikta bli av mig så länge Gud mig låter hålla livet, då gås jag glad min väg framåt.

Skänk aldrig någon annan vän ditt hjärta tänk aldrig på att ta din ed igen, ty då vållar du stor sorg och smärta en sådan som hjärtat tär.

Kanhända smeker du en annans kindes, kanhända kysser du en annans mun kanhända gås du vid en annans sida och jag får ensam ensam gå.

När du tillbaka blickar på ett förflutit är så tänk på denna gosse som detta skrivit har

Låt ej detta brevet någon se att de därav göra spe hällre det i stycken riv och ett annat till mig skriv.

Att älska och att älskad bli det är livets poesi.

Älska och att inte få är detsamma som att plöja o inte så.

Livets lycka och livets glädje söker jag med dig igen, såren i min själ kan läkas blott jag vet du älskar mig.

Dig allena vill jag älska och av hjärtat hava kär, dig i mina tankar bära fast du långt ifrån mig är.

Dröm att som brud vid den älskades ~~ida~~ hjärta sårad i kärlekens saliga smärta, himmelska dofter du andas förnöjd Tänk dig en vän som med salig förtjusning livad av kärlekens ljuva berusning finner i dig sin beständiga fröjd.

Må blommor dofta omkring din stig och de må sakta viska jag älskar dig.

Flyg bort du lilla duva med brevet till min vän flyg lika fort tilltaka med svar till mig igen

Då du vännens glada skara kring dig ser och lyckans sol emot dig ler ack glöm ej mig mitt hjärta ber.

Tro den du älskar i livet tvivla ej på den så är dig säkert givet att du har en trogen vän.

Du skall mig trogen finna var timme och minut Oo låt vår kärlek brinna och aldrig slockna ut.

Jag önskar dig lycka, skor som ej trycka ljus när det skymmer och inga bekymmer.

Vår finns väl kärlek förutan smärta var finns väl glädje förutan sorger.

Förgätmigej är en vacker blomma, förgätmigej är ett vackert ord förgätmigej när jag ämnas komma förgätej vänner på denna jord.

N:o 168 När jag var liten.

Mel: ~~När jag var liten~~, Härlig är kvällen -------

1.

När jag var liten, mor var då ung
Jag var för henne mer än en kung
Winter blev sommar midnatten dag
Vid hennes hjärtas värmande slag.

2.

Lära jag lärde i hennes blick
Och ur mitt minne aldrig det gick
Kärlek jag läste skönare ord
Djupare lärdom finns ej på jord.

A

3.

Själviskt är världen smilas och ler
Mor icke tager, mor endast ger
Mor trampar vägen för sina små
Om genom eld hon än måste gå.

4.

Vann jag en seger glädjen blev stor
Störst doch av allt; jag fröjdade mor
Skönast sken hennes ros i min krans
Segern var hennes av henne den vanns.

5.

När jag blir gammal lever ej mor
Men bland Guds änglar saligt hon bor
Mor varje afton bar mig dit opp
Där få vi mötas, så är mitt hopp.

Slut. 15 juni 1919. [illegible]

N:o 169 Två dödsbäddar.

1.

Maktlös på svällande dunen
Ligger säsongens ideyll
Sammetsbehängd paulunen
Skuggar för majdagens sol.
Spuklingens hjärta och hjärna
Täras av namnlösa kval
Balsalens strålande stjärna
Kommer ej mera på bal.

2.

Lunde, tjusande, sirad
Tager som konstnärens dröm
Älskad, beundrad och firad
Följde hon nöjenas ström
Han som mång blomma ren brutit
Viskat till bleknande mö:
"Nog du nu dansat och njutit;
Avklad dig kransen och dö."

3.

Brudgumme, fader och moder
Tröstlösa se häruppå
Tårarnes strömmande floder
Hejda ej döden ändå
Ingen om Jesus kan tala
Höja en bedjande röst
Hur skulle de väl hugsvala
Vilka ej själva ha tröst.

4.

Ungdom ej mera ger hälsa
Frid kan ej köpas för guld
Skönhet kan själen ej frälsa
Bord kan ej fria från skuld
Lusten har bytt sig i smärta
Dödsbäddens krossade rö
Rosslar med bristande hjärta
"O ... det är ... bittert .... att dö."

5.

Avtärd på halmbädden vilar
Torpgummen, gammal och grå
Majsolens gyllene pilar
Leka på bädden ändå
Fattigdom, sjukdom och smärta
Tagit i hyddan sitt bo.
Men si - den åldrigas hjärta
Fiennit vid korset sin ro.

6.

Livet för henne blott burit
Törnen och tistlar i mängd
Likväl bland dessa hon skurit
Rosor i tidernas längd
Mången gång blödde väl såren
Då hon från sina blev skild;
Ofta dock speglade tåren
Mästarens härliga bild.

7.

Icke en vän hon nu äger
Som sitter inne ibland;
Ingen som plågornas läger
Ordnar med kärleksfull hand;
Ingen, som torkar från pannan
Dödsvettens isande tår -
Likväl hon ler - ty en annan
Osedd men troget där står.

8.

Ringa var denne på jorden,
Fattig och hånad som hon
Nu är hon härlig dock vorden
Konung på himlarnas tron,
Snart skall hon dela hans ära,
Snart skall hans anlet hon se
Hemma bland alla de kära -
Skulle den gamla ej le!...

9.

Leende viska de kalla
Läppar hans värmande namn
Leende skall hon snart falla
Uti hans ljuvliga famn
Änglas den döende vakta
Och då sitt blomdoft de strö
Viskas hon - leende - sakta -:
"O... det är... ljuvligt... att dö.

10 v.

Slut är min verklighetssaga Will du lik högboren mö,
Smekt utav lyckan, dock klaga; O, det är bittert att dö
Eller lik torpgumman gamla Jubla, då tätt kring dig hår
Dödsnattens skuggor sig samla: Död huru ljuvlig du är.

Emmeslöw 15. 6. 1919 Slut. ~~A. Spilsson~~ ~~A. Spilsson~~

N:r 180 Tubalkain.

1.

Den första smed det var Tubalkain
I den tid, då jorden var ung
I brandrött sken med blossande kind
Han svang sin hammare tung
Och han lyfte högt i sin barkade hand
Sitt glödande järn från härd,
Och vid gnistor som yrde kring hammare och tång
Smidde han spjut och svärd
"Hurra för mitt hantverk!" ropte han glad:
"Hurra för svärd och spjut!
Den får hövdingemakt, som i strid och på jakt
Med dem för en storbragd ut."

2.

Och folket trängdes kring Tubalkain,
Där han stod vid det sprakande bål.
Och alla bådo om pilar och svärd
Av det vassa, blänkande stål,
Och han smidde dem vapen med udd och med egg
Och ett jubel kring nejden drog,
Och de buro till smeden pärlor och guld
Och från klyftor och skog
Ock de ropte: "Hurra för den svarte man,
Som gav oss så gott ett värn!"
Hurra för smed och smedjan med
Och hans vassa stål och hans järn!"

3.

Men snart förändrades Tubalkain
Och han skiftade tankar och håg.
Och ångern grävde sig djupt i hans själ,
Ty yrkets blodsskuld han såg
Han såg huru broder ~~och syster~~ mot broder stred
Och skövlade stad och by,
Och jorden dränktes av människoblod
Och jämmern steg eyp mot sky.
Och han suckade: Å, vad har nu jag gjort!
Min konst drager synd på min själ.
Näs med spjut och svärd i rasande färd
Man slår varandra ihjäl.

4.

Så satte sig gamle Tubalkain
Och grubblade natt och dag
Och glöden i ässjan slocknade ut
Och ej mer klungo hammarens slag
Men han reste sig åter, frisk som förr
Helt muntert lyste hans blick
Upp ärmen han strök medan gnistregnet rök
Och allt fick sitt gamla skick
"Hurra för mitt hantverk!" ropte han glad,
Näs han hurtigt sin hammare tog
Och muntert han sang, medan ambulten klang
Och han smidde den första plog.

Ljungbyhed 22.6.1919 Aldrich Slett. Slut.

N:o 171. Kardevisa.

Värs 1.

En sed från forna dagar på landet ännu är,
Att kardegille göra som matmor alltid plär
Att bjuda byens pigor och alla käringar
Att komma för att karda ull från kväll till ljusan dar.

2.

Om mor den dän är knarrig man icke undra bör
Sött bröd skall hon ju baka, i koppen lägga smör
Och kaffebönor mala, att det kan räcka till
Och granna gorås-kakor hon också hava vill.

3.

När det om kvällen lider, då börja pigorna
Med såpa tvätta halsen och smörja flätorna
Ren särk de på sig taga och strumpor likaså
Och gummorna sig skura så gott som de förmå.

4

När de sig hava pyntat, så vandra de åstad
Med kardorna i näven och var och en är glad
Att nu få komma samman och prata om allting
Som haver skett i byen och allestans ikring.

5.

När de på mor ha hälsat så bli de fägnade
Med goda sockerkringlor och smakeligt kaffe.
Om mor är vid gott lynne, så få de än en kopp
Som vederkvicker kroppen och munstrar sinnet opp.

6.

Uti en ring på golvet sig alla sätta ned
Och alla börja karda med lust och med besked
Och pigorna de börja som deras vana är,
Att sjunga kärleksvisor med röst så klar och skär.

7.

Vid översta bordändan där sitter kära far
Och ustaw finkeflaskan en sup han tar
Men drängarna förtjusta i flock på golvet stå
Att ljuva kärleksvisor med andakt höra på.

8.

Men stackars mor hon springer i stugan ut och in
Än är hon uti köket, än får hon i sitt sinn.

Att gå i sommarstugan för att där efterse
Om ej den gråa katten har gjort förargelse.

9.

I köket står en käring och uti gröten rör
Att ej den svedd skall bliva, men få den smak den bör
Hon rör så svetten lackar på hennes panna ner
Men mor hon ~~säger~~ svär och säger att hon ska röra mer.

10.

När klockan slagit nio då börjas kärr far
Att bliva yr i mössan och föga vett han har
Mor då till honom säger: "Jag tror du illa mår,
Det är visst mycket bättre, att du till kojs nu går.

11.

När de upphört att sjunga, så börjas deras tal
Om deras fästemänner och deras hjärtekval
Om vilka dyddemönster och sedliga jungfrur
De alla hava varit fastän till sin natur.

12.

Allt vad som skett de veta och ännu mer
De kunna och berätta, vad som härefter sker
Liksom en käpp i hjulet, så munnen på dem går
Och det är ganska sällan, att munnen stilla står.

13.

Så lustigt de omtala hur vacker Ola är
Hur Per i varje piga på stunden blivit kär.
Hur Anders han är skrubent och Jeppa är ett nöt
Ett färalås är Erik men Jöns är rar och söt.

14.

Men när det blivit midnatt så börja pigorna
Som de fåvitska jungfrur att bliva sömniga
De nicka och de nicka och ögonen bli små.
Och gummorna som oftast snusdosan hälsar på.

15.

Men mor förstår att hjälpa att de ej nicka mer
Hon tager kaffepannan och än en tår dem ger
Strax börjas mun och kardor och strumpestickor gå
Tej utav kaffetåren nytt liv de åter få.

16

Mor breder duk på bordet och sätter däruppå.

Ett grötfat med smörhåla, svinsylta och gorå
Och stekta lår och vingar och höns och mycket mer.

17.

De börja strax att spisa med kostelig aptit
Och prisa och berömma matmor för varje bit
En sådan gröt som denna de aldrig förs hå fått
Och sådan stek och kaka ja, och vad det allt är gott.

Ljungbyhed 31. 7. 1919 Slut. ~~A Nilsson~~. A Nilsson.

N:o 172. Basarvisa.

Sjungen vid Röda-korsfesten N:o 1. i Röstånga den 6 juli 1919.

Melodi: "Har du fått en knapp i västen".

Var välkommen hit till fästen, du och litet var förrästen
Säg vill du bli hedersgästen givmild var och god och glä'
Gew med glädje i dita hjärta lite mer än man vill ha'
Så du lindrar andras smärta och har själv en roliz da!

Refreng:

"Ljuvt här är i Nackappsdalen maken finnes ej på jord
Knappt om sjunde himlasalen sådan skönhet där var spord
Låtom oss nu muntra vara, hjälpas åt att roligt ha
Och för en gångs skull ej spara så blir resultatet bra.

Wärs n:o 2.

Röda kortets vackra fana, nu som aldrig förs oss mana
Att gå fram på fredens bana för att hjälpa i all nöd
Med det rätta broderssinnet så den nya tiden bjöd.
Glömmas skall det dystra minnet glädjen lysa rosenröd.

Refreng: Ljuvt här är i e. s. v.

3.

Nu kan vi väl ta för givet att du tiens i marknads livet
Och förplägad där har blivet med allt möjligt smått och gott
Mången dyrbar vinst du vunnit mången tacksam blick du fått
Har blott till Buffin du funnis har du säkert haft det flott.

Refreng: Ljuvt här är i e. s. v.

4.

Här finns allting under solen, Öl som avkylts invid polen.
Muntert ljuder nu fiolen där Zigenarfolket spå.
Du har visst ett brev på posten eller var det kanske två
Ingen klaga kan på kosten, när vi glass e tårta få.

Refreng: Ljuvt här är i etc.

n:o 5.

Talrikt såsom himlens stjärnor, stråla här små söta tärnor
Herrar - akta edra hjärnor att de ej förryckta bli
Stepp och boston får du våga fastän fara finns däri
Att din glöd slår ut i låga, lockar dig till frieri.

Refreng: "Ljuvt här är i Nackarpsdalen etc.

N:o 6.

Nu till sist jag nämna ville om vårt stora kardegille
Där möts skönt et smak o snille du får se att komma dit
Ja, här finnes allt för alla, själva lyckan med sin svit
Nog kan man väl flax det kalla att vi alla kommit hit.

Refreng: "Ljuvt här är i Nackarpsdalen etc.

Slut. Ljungbyhed 31.7.1919 Slut. ~~A. Mitsson~~ ~~A. Mitsson~~ Slut.

N:o 113. Vårt svärmeri. N:o 113.

Vårs n:o 1.

Josefinas pappa är både girig rik och tvär
Will ej ha med män att göra, som hans pängar kan förstöra
Han vill Josefin skall dö som en gammal vresig mö.
Men på annat sätt ha vi tolkat det, som kallas kärleks rätt
Och annorlunda ha vi tänkt att saken tå.

Refreng:

Vårt svärmeri är ömt och rent fast vi ibland bli ute sent
Vår promenad vi oftast ställa som fästfolk snälla till parkallén
I månens ljus vi sitta där. Hon är mig mer än dubbelt kär.
När silvermånen lyser matt uppå min fästmö - min kära skatt.

2.

Men svärpappas arga hot förde aldrig oss till bot.
Tvärtom kommo nästan vi i ännu bättre harmoni.
Och varenda fri minut smögo vi i parken ut.
Och vi sutto där såsom unga plär när kärlekselden tär.
Wi tänkte blott på hur varann vi skulle få.

Refreng: Vårt svärmeri är etc.

3.

Men olowlig kärlek kan taga hastigt slut minsann
Det kan komma små ~~malörer~~ malörer som idyllen helt förstörer
Pappan hade fått bevis för vår ensliga kurtis
Och en vacker dag kom han dit ett slag och läste upp sin lag
Wi hörde lugna på men ville sedan gå.

Refreng: Vårt svärmeri är etc.

4.

Han var blind för lugn och frid det blev handgemäng och strid
Fast han gammal var och grånad fick jag mången vacker blånad
Flickan strax i tårar brast och sprang hem med ryslig hast
Och jag nästan tror att iväg jag for som körd av en motor,
Så kan det gå när svärfar man ej lyssnar på.

Refreng:

Vårt svärmeri är ömt och rent fast vi ibland bli ute sent
Vår promenad vi oftast ställa som fästfolk snälla till parkallis
I månens ljus vi sitta där hon är mig mer än dubbelt kär
När silvermånen lyser matt uppå min fästmö-min kära skatt

Slut.

N:o 174 Majsång.

Wärs n:o 1. (Mel: Wintern rasat ut. etc.)

Sköna maj! Wälkommen till oss åter
Att avlösa vintern kall och grå,
Som med saknad någon ej begråter;
Nu då himmelen är klar och blå.
Sköna maj, välkommen till oss är du
Efterlängtad alltid varje år. I så fager grönska jorden klär du
Leve livet! Hej! Nu är det vår.

n:o 2.

Tusenskönorna på gröna ängen
Lysa där nu som små stjärneljus
Blommorna i rika blomstersängen
Trivas bättre där än inomhus. Sköna Maj -- etc.

3.

Winterbrasan nu ej mer behagen
Bjuda kan då solen vänligt ler
Nu snart nalkas sköna sommardagen
Ut i skog och mark man sig beger. Sköna maj -- etc.

4.

Blodet nu i spända ådros sjuder
Hjärtat slår nu i så munter takt
Då till fest naturen oss nu bjuder
Med berusande och väldig makt. Sköna maj -- etc.

5.

Nu det jublas skall omkring i vrårna
Nu ej mer man lyder något tvång.

Och det kittlar ända ned i tårna
Överallt hörs hurrarop och sång. Sköna maj etc.

6.

Alla sorger måste nu ge vika
Hälsa kraft vi nu inandas få
Alla känna sig nu bottenrika
Under himmel hög och klar och blå. Sköna maj etc.

~~Ohlsson~~ Slut 1 aug. 1919. Ljungbyhed

N:o 195 Frans och Maja.

Wärs n:o 1.

Jag hade mig en liten vän och aldrig skall jag glömma den
Hon var som rosen skär och fin, och lovade att bliva min
Men hon var falsk, hon mig bedrog, en annan hennes hjärta tog.
Nu får jag ensam, sorgsen gå och ingen vän jag mer kan få.

Wärs n:o 2.

Wi träffades uppå en bal hon genast hjärtat från mig stal
Hon som en ängel dansade och munnen kunde endast le
Jag tänkte då: "O du min Gud, om hon vill bli min hulda brud
Så blir jag lycklig, glad och nöjd och simmar i ett hav av fröjd

N:o 3.

Wi dansa polka dansa vals och skygg hon var då icke alls
Mazurka, ringdans och kadrill att dansa vi två bjöda till.
Jag därifrån ett minne har ett lyckligt till min ålders dar
Så glad som fågeln uppå kvist min lilla Maja var förvisst.

Wärs n:o 4.

När balen äntligen var slut och alla hade dansat ut
Då frågade jag vännen min: "får jag bli kavaljeren din?
Ack jo! hon svarade och log, om hennes liv jag armen slog
Och första kyssen djärvt jag tog och hon sig icke undandrog.

Wärs n:o 5.

Nu är du min, jag sade då vad du vill ~~ha~~ ha, det skall du få
Jag skall dig bära på min arm och trycka dig intill min barm
Ja, jag vill bli för alltid din så så hon med ett vackert grin
Nu vet jag hur det grinet var, hon falskhet i sitt hjärta bar.

N:o 6.

Ty nästa gång det kom på bal, om vi ej skulle gå på bal
Hon svarte mig: "Jag bjuden är på bal av Petter Augas Pär,
Och han har också friat han, och han vill också bli min man
Och det vill även kladdens Jöns, men usch en sådan rälig klöns.

Wärs n:o 7.

Ett stort oläkligt hjärtesår jag fick och nu jag ensam står
Jag Maja ej förglömma kan, hon var så tjusande och gram
Ack flickor små, som se min sorg och veta att jag fick en horg
Fins ingen som medömkan har med en olöcklig stackars kart.

Slut. Slut.

N:o 176. Jonas profet.

Wärs n:o 1.

Herr Jonas var ju en herrans profet
Och bodde i staden Nineve som ni vet
Men så gick han där och jollrade om herren sin Gud
Och om Moses och tio Guds bud, bud, bud.
:/: För si gladi, gladi, gladi, falla lulia! :/:
Så gick han där och jollrade om herren sin Gud
Och om Moses och tio Guds bud, bud, bud.

värs. 2. värs

Så låg där ett skypp som var färdigt att gå
Herr Jonas köpte biljett och gick därpå
Och så drog han åstad med sitt pick och sitt pack
Och med skyppain han spelade schack, schack, schack.
:/: För si gladi - - - - -

Wärs n:o 3.

Och när som de seglat ett stycke från land
Så uppstod en storm, som ju hända kan ibland
Men sjömännen skyllde på Jonas profet
Som kände sig sjösjuk och grät, grät, grät.
:/: För si gladi - - - - - - - - - - -

N:o 4.

Så togo de Jonas i kappan den grå
Och kasta honom ned uti böljan den blå
Herr Jonas nu hamnade uti valfiskens beck
Som kändes så varm och så mjuk, mjuk, mjuk.
:/: För si gladi - - - - - -

N:o 5.

Men tiden för Jonas den börja bli lång
Och sängen började kännas både unken och trång.
Då kasta valfisken honom genast på strand
Hej! så han nu är jag på land, land, land.
:/: För si gladi, gladi, gladi falla lulia! :/:

Han var ju så glad och till benen han tog
För att få sig en sup uppå närmaste krog.
Ljungbyhed 1.8.1919. Slut. Albert Sigfrid Nilsson, A. S. Nilsson

N:o 177. Min lilla vrå bland bergen.

1.

Jag vet en vrå emellan bergen en liten vrå som tillhör mig
Där ingen flärd innästlat sig där ingen oskuld skiftat färgen
Wart än mig ödet kasta må jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

2.

En koja högröd som skarlakan och lugnare än ett palats
Ger åt mitt läger skydd och plats en rosenhäck är mitt sparlaken
Wart jag av ödet jagas må jag längtar åter till min vrå.
Min lilla vrå bland bergen.

3.

Där har jag stängt en fånge inne som måste giva sig till freds
Inom den lilla trånga krets ty jag har bländat håg och sinne
Wart än mig ödet jaga må, jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

4.

Min lilla Hildur heter fången och kärleken med blomsterband
Fäst hennes hjärta fot och hand vid kojans sångare och sången
Wart jag av ödet jagas må, jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

5.

Hon är befäst min lugna hydda, så otillgänglig som säll
Ty mörka skogar höga fjäll mot världens stormar henne skydda
Wart jag av ödet jagas må jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

6.

Jag har sett ramla flere troner som fåvitska barnalek tillgrus
Men ännu står mitt trygga hus och vet ej av revolutioner.
Hur högt mig lyckan höja må jag längtar åter till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

7.

Jag jagade i ungdomsåren en brokig fjäril, prydd med guld
Jag vilse gick, jag föll omkull jag stötte mig, än svida såren.
Men jag var lycklig nog ändå att åter hitta till min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

8 värs.

Att lyckans yra fjäril fånga jag löper aldrig mer omkring
Ty jag har lärt att ingenting man vinner då med mödor många
Nej jag har lycka nog ändå min sköna fånge i min vrå
Min lilla vrå bland bergen.

Slut. Slut. Slut. A. Wilson

N:o 178. Wär barmhärtig.

Wärs n:o 1.

För en leende skymt av ditt trollögas glans
Intet öde för grymt mig i världen än fanns.
För ett smekande ord av din stämma så kär
Alla bojor på jord utan klagan jag bär.

Refräng:

Ack var barmhärtig mot mig älskling grymma
Av din sol låt en stråle mig få
Se mina ögon som tårarna skymma
Ack det kan ej, kan ej vara så.

2. värs

Städse fjärran du stod, o, hav hjärta för mig
Gods och guld, liv och blod allt jag offrar för dig
Du är stum, dock din blick gjuter hopp i min själ
Om du hän från mig gick, då min lycka farväl.

Refräng: Ack var barmhärtig etc.

Ljungbyhed 1 aug 1919. Slut. ~~A. Wilson A. Wilson A. Wilson~~

N:o 179 Ola Liljeqvist och Pernilla.

Wärs n:o 1. Pernilla:

I från Småland ner till Skåne man mig lockat
Att arbeta uppå åkrar och på fält,
Och tre månader jag lukat och jag plockat
Och skött betorna så punktligt och så snällt.
Och min lycka har jag funnit här Skåne och förvisst
Och den lyckan heter -- Ola Liljeqvist.

n:o 2.

Utaw betorna socker man tillagar
Och nog smakar den varan söt och god
Men jag vet vad som högre ~~är~~ mig behagar
Och det står i diversehandlarens bod
Ty bak disken, fin och stilig och så rank som en gardis
Står bokhållaren herr Ola Liljeqvist.

N:o 3

Och bönderna de pruta där och välja
Och i vagnen de taga hem med sig
Men hur mycket Ola Liljeqvist må sälja
Det bästa han utväljer dock åt mig,
Och var kväll när boden bommats, han sig smyger ut med list
Hem till mig, min lille Ola Liljeqvist.

N:o 4.

Och då haver han fickorna så fulla
Och i handen så haver han en strut:
Och han kallar mig sin ~~sto~~ lilla sockerpulla
Och jag kallar honom för min sockersnut
Och vi kyssas och knabattas, och vi ha det ej alls trist
Inte jag, och inte Ola Liljeqvist.

N:o 5.

Ja, visst äro vi bägge vi glada
Och jag känner mig så lycklig och så säll
Hans mustascher de smaka av pomada
Och hans kyssar av Nissens karamell
Och han spela kan på munspel som en himlens oboist
Det är en karlakarl, min Ola Liljeqvist.

N:o 6.

Och nu skall jag till Småland återfara
Och min älskling vill jag säga mitt farväl
Men var kan Ola Liljeqvist väl vara
Du mitt hjärtas begärelse och själ?
Ack jag längtas att få njuta blott en enda gång till sist
Av ditt munspel, lille Ola Liljeqvist.

Ola. n:o 7 Ola.

Pernilla, min älskade snärta
Till hyllning jag medför en strut
Och allt vad mitt klappande hjärta
Ur handlarens lådor valt ut:
Krakmandel och russin och fin chokolad
Och ett hegto konfekt och en halv lemonad
Och två astrakaner och fyra bananer
Sex kex och en smällkaramell.

Fortsättning e slut å nästa sida

N:o 8.

Pernilla, Pernilla, du lilla,
Här har du en mandel~~karamell~~-tvål-stång
Och luktar i Småland det illa,
Bestänk dig med ådekolång.
Här har du skosmörja och snörliv och väst
Och en ask cigaretter till söndagens fäst
Och tre apelsiner, en låda sardiner
Och ännu en smällkaramell.

A Ahlsson. Slut. Ljungbyhed 4 aug. 1919 A Ahlsson.

N:o 180 Ny Spelemansvisa.

Wärs n:o 1.

Tjo vad viftas! Tjosan hejsan!
Ny ska i höra få på mejsan
Sjung falliralla dudelidejsan, tjo vad ja ä' glad
När jag ledsen bliver, sorgen bort jag driver,
Sjung falliralla dudelidej, på min harmonika

2.

När man har mist sin lilla gräbba,
Som man fått lov så titt o' näbba,
Ska man väl inte stå o fläbba, för en falsker tör.
Nej man tar ti spilled, går på dansegilled,
Spelar polka, vals, kadrill, på sin harmonika

3.

När man förmijed fått ti bästa
Mår man ju illa för de mesta
Då vill man alltid med sin nästa snacka lide grån
Blir han då lit' fnurren, får han på skapursen,
Sen så drar man ti en vals på sin harmonika.

4.

När man har kommit opp i smöret
Har man väl inte ont om öret
Då blir man livad ti humöret, jäklar i min talj
Tjo: Då kan man spilla, så de börjar killa
Ned i tårna, då man drar på sin harmonika.

Slut.

N:o 181 Torparflickan.

Wärs N:o 1.

Hon växte i torpet vid susande skog.

Wad liljorna drömde det visste hon nog
Hon visste wad fågeln i lundarne kwad,
Och jämt war ~~hon~~ sorgfri och glad.

2.

Och åren gingo och fästman hon fick.
Han lyste så stolt i sitt krigiska skick
Hon dröjde ej länge, hon dröjde ej alls
Att lemna famna hans hals.

3.

De skulle ha gift sig, men freden bog slut
Mot kejsarn av Ryssland drog konungen ut
Med Gustaw den tredje drog gossen åstad
Då war hon så sorgfri och glad.

4.

En dag når på åkern hon skylarne hörd
Då kom där ett bud ifrån främmande land.
Bäst vinan om Fingal bland färnorna göd
Då sads det att gossen war död.

5.

Hon stod där så rodd bland de waggande ax,
Hur dog han? hon frågte så darrande strax
Han wärjde sig manligt bland kulornas kwad
Då blef hon så sorgfri och glad.

6.

O, reden bland skylar på grönskande fält,
I systras, hon sade, min trudliga säng.
Hur skönt är att somna med rågen i fred
I skördarnas gyllene tid.

7.

Hon lade sig ned och hon sommade gott
På bådden, hon bars in i stugan så brått
Hon log in i döden, man witnade rörd
Att aldrig sågs wackrare skörd.

8.

Och färnorna sjöngo på grönskande grav
O slumra, wi höllo så hjärtligt dig af
De band på din kåfwe, din wisa du kwad
Och jämt war du sorgfri och glad.

Slut.

N:o 182 Sångarmarsch.

1 v.

Lyft din själ till sångens toner, sången är din aktning värd
Mången, ack ja millioner, tjusas fast av ondskam snärd,
Därför låt oss sjunga medan vi är unga, i glädjs och i smärta
Därför fröjdas skall vårt hjärta, och när vi bli gamla,
Ungdomsminnen samla, sjung, ja sjung likväl en gång
En saknads eller frihetssång. Sjung, ja sjung ja /:fågel på gren:/
I den /:gröna lund:/, ~~gröna lund~~ Är han /:icke sen:/ I en /:morgonstund:/
Stämmer upp sin lilla visa, hur ljuvligt att naturen prisa
Men inga ord vi kunna höra som änglarne till himlen föra.

Slut.

N:r 183 En mecenat.

Grosshandlar Schaber, rik och dum och penningdryg
Frikostig mecenat, procentare i smyg,
Till sina fädes blev helt plötsligt tagen
Sin vid en fest han åt för mycket här om dagen
Och detta är, som känt, ett rent kanaljetyg.
Nåja han sjuknar in och vid hans bädd i kö
Stå stadens läkare, ett dussin eller flera
Med piller, lavemang och annat sådant mera
Och bäst de konsultera
Blir resultatet det, att Schaber måste dö
Ett nytt bevis därpå, att dock allt kött är hö
Fast mer och mindre grönt, det får man observera
Han dog och därom är ej mera att orerera
Ett gravöl ställdes till med största pomp och ståt
En sorgklädd skara åt och drack och drack åt
Ty ack, när blev man vis ~~att~~ utav en annans skada,
Och prästen under konstlad gråt
Beskrev med allt sitt ämbets svada.
Hur Herrans änglar blevo glada
När Schaber kom till himlens förlåt
Och hur hans enda mål var allmänhetens bästa
Och hur en bror han var för varje fattig nästa
Och hur han nu gått lugnt och glatt
Att himlens sälla gårdar gästa
Och mera likaså besatt
Så man kan nästan säga, att

Om Schaber varit skendöd bara
Han kommit i den största fara
Att dö på allvar utaw bara skratt.
Nu finns det, som man vet, bland tidningsmän en skara
Som, då det klingas guld, ej sina blommor spara
Och så han höjdes, ett, tu, tre
Till konsternas beskyddare.
Och vetenskapens gynnare
Och, Gud oss nådligen bevara!
En vård man reste upp på graven sist också
Av parisk marmor, vit med gyllne skrift uppå
Att Schabers minne åt all eftervärld bevara
Och runt kring vårdens fot det skulle blommor stå
Att ädel smak med marmorns storhet para
En bild av Schaber själv, som lätt man kan förstå
Men se, de tynade, de trevos ej, de små.
Hur kan väl någon det förklara
Man brister ut helt visst med fog
Häs finns ju jord och gödsel nog
Av luft och ljus ett kvantum satis
Och Schaber, tänk, består det gratis
Men blomma efter blomma dog
Och Schaber låg och tänkte nog
Bort med det skräpet där plantera hit potatis

Ur Låningsmannen av Hermod Slut. Gungbyhed den 14.9.1919. [illegible]

N:r 184 F. H. K. och råttan.

vers N:o 1 vers	vers n:o 2 vers
För F. H. K. det led mot slutet	Å, hej å hå, sad' råttan
Det var dess största nöd	Nu F. H. K. är död
Dess levnadslopp var brutet,	Nu kan vi gå i skäpet
Det måste bli dess död.	Och gnaga ost och bröd.

Ur Låningsmannen av C. N-n. Som ett minne av F. H. K.

Slut. ~~[illegible]~~ Krigsåren 1914-18

Pausi: Mot råhet och laster vi rikta vårt svärd
Och mot allt som kan mänskan fördärva
Ty nog är mänskan bättre värd
Än att snärjas i lasternas härva.

N:o 185: En sådan vill jag ha!

Stor och stark, det bör han vara ett beskydd i allsköns fara
Ljuslett eller mörk, blott ej en mustach han saknar -- nej!
Ögonen må vara blå, dem man helst kan lita på.
Och om dragen äro grova, det är ej så fasligt noga,
Har han endast friska tänder, jämte arbetsvana händer,
Blott bland folk han kan sig skicka; och är öm emot sin flick
Fattig man han hjälpa bör, ha ett lugnt och glatt humör.
Ej han får i sus och dus spela kort och tugga snus.
Svärja han ej heller får, aldrig taga sig en tår,
Varav friska män bli sjuka, hjärnan töcknig, knäna mjuka
Nej -- en sann godtemplare! Av musik en älskare,
Alltid vid ett gott humör. Just en sån jag svärmar för,
Om en sådan mig vill ha, niger jag och svarar ja.
(Jämtska.) Hämtat ur Låningsmannen den 20 sept. 1919. [illegible]

Slut Slut Slut.

N:o 186 Vid hemmets härd:

Värs N:o 1.

Vid hemmets härd den kära,
Där makan pysslar dagen lång
Och barnen muntert tumla om
Där sjunger jag min sång.
En enkel hjärtemelodi, vid hemmets lugna härd
Där allt är frid och harmoni och idel solskensvärld

Värs n:o 2.

Här vill jag städs förbliva, ej världen lockar mig.
Där fäderna ha röjt en väg jag följer deras stig.
Vid hemmets härd jag trives, där lyckan har sitt bo;
Här vill jag ständigt leva i kärlek, hopp och tro.

Ur Låningsmannen, Slut. N. Fallbers.

N:o 187 Varför?

Värs n:o 1

Höge herrar i som råden
Över världens väl och ve
Skåden, skåden, åter skåden,
Viljen i ej nöden se.

Värs n:o 2.

Varför skall den ene lida
Hungerns alla vilda kvæl,
Medan andra sent och tida
Tömma njutningens pokal.

Värs 3.

Varför skall den ene hava friket, ära, gods och gull
Medan andra måste slava för en simpel pännings skull

4.

Nej i haven icke delat, som i borden göra det
Därför har jag, ringe, velat yttra mig ett grand om det.

Ur Låningsmannen. Slut. Anshelm Olsson.

N:o 188 Sol och måne.

[redacted]

Det var en gång två böndes uti Skåne
Som kommo i dispyt en vacker dag
Om nyttan utav sol och utav måne.
"Fast båda äro utaw samma slag,
Ty solen äs ju rund och platt liksom en skiwa
Och månen likadan, och så skall den förbliva
Så tycker jag ändå, att solen äs den bäste.
Ty värme sändes solen ner från himlens fäste
Men Gus allenast sändes månen till oss ner
Så ofta den från himlen ner på jorden ser":
Så talte Per, ty så var namnet på den ene
Av dessa snillen två på Skånes feta jord.
Men Pål han tvivlade -- vem honom det förmene-
Och yppade sin tanker djup med dessa ord:
"Det var då också själva katten,
Om inte månen äs den bästa av de två,
Ty månen lyser under natten
Men solen mitt på dän, då det är ljust ändå"

Ur Låningsmannen Slut. H. G.

I. N:r 189 Åskn[redacted] N:o 189. IV

Över skärgårdsvikars vågor,
Ifrån himmel, molnbetäckt,
Fräsa blixtars klara lågor
Uti tidig morgonväkt.

2.

Stormen viner, havet svallar
Skummande, som sjudhett lut
Tordön uti rymden skallar
Närmare för var minut.

3.

Nu! Se, blåvit flammo fladdrar,
Milde Gud: hör vilket brak
Jorden darrar, huset skallrar
Ifrån grund till yttertak.

Än en vigg sin eldskrift rister
Än ett fasans avgrundsdön.
Molnens grå kappa brister;
Regnet störtar ned som spön

5.

Dock, naturens kraft försvagas
Uttömt är dess raseri.
Molnen i ett nu förjagas
Himlen välves åter fri

6.

Och se, drottning sol uppstiger
Ur sin bädd av skyars guld
Och på nytt en dag inviger
Med en blick så varm och huld

Värs n:o 7

Omkring alla håll och kanter,
På var tuva, blad och strå
Som de klaraste demanter
Skimra regnets pärlor små

Värs n:o 8.

Över blåa fjärdars glitter
Från vast skär, var holme, ö
Höres fågelskarors kvitter;
Oron lägger sig att dö.

Värs n:o 9.

O, låt även oss då brista ut i glädjerop och sång,
Glömma vardagslivets trista enahanda, slit och tvång,

Ur Såningsmannen. Slut. 23.9.1919 ~~A. Hilsson~~ ~~Harald Bladh~~.

"N:o 190 Varför?"

Varför skall du alltid klaga, hata, klandra?
Varför skall du alltid taga heder, ära från de andra?
Varför skall du alltid banna, när du intet gör
För det rätta, sanna, utan tyckes vilja stanna
Blott vid prat, som allt förstör. ~~Uno A. Stein~~.

Ur Såningsapparaten. Slut.

N:o 191 Det namnet mor.

Tänk på din mor i hennes alders dar!
När du var liten, hon på sin arm dig bar.
Glöm aldrig mor, var än du bor;
Res hem ibland vart än du for!
Slut henne i din famn
Och viska ömt det skönsta namn,
Det namnet mor.

Ur Såningsmannen n:r 22.1919. Slut. ~~A. Hilsson~~. ~~Helmer Ingevaldsson~~.

Värs 1. värs. N:o 192 Den rike kornbonden. 3 värs

Det var en lyckosam åkerman,
Vars fält bar ymnig gröda.
Fetaste mylla han hade;
Solen sken varm och regnet rann.
"Här blir mera än vinterföda –
Jag får sälja mång tusen spann"

2.

Sommardaggen i skurar föll
Året skred mot hösten.
Och bonden smekte sitt grån föl
Och tog sig en klunk av sitt skördeöl
Klarade strupen och höjde rösten
Och stopet i handen höll:

Vad skall jag göra nu? Minsama –
Bodarna äro för tränga.
Jag vill riva så fort jag kan
Leja timrare, många man,
Att bygga längor långa
För årsens rika gröda jag vann.

4.

Och sen skall jag säga i min själ
Nu har du länge arbetat
Halkig är handen, öm din häl
Nu skall du hava hugnad likväl
Och goda dagar för allt vad du sketat
Nu skå bekymren dieckas ihjäl!

5.

Nu skall du äta och vara glad
Nu skall du sjunga och spela
Nu skall du leva som furste i stad
Ha fröjdedagar en ändlös rad;
För många år skall dig intet fela
Bort med tunnöl och magert spad!

6.

Men Herren sade; "Du dåre just!
I morgon din själ du ej äger.
Av allt det du samlat med wett och pust
En annan skall hava då sin lust
Och du ligger kall på ditt läger
Död för fatets och bägarns must".

7.

Alltså går det dock en och var
Som samlar skatter på jorden,
Sliter och släpar, nålar och spar
Men inför sin Gud ingen rikedom har
Hur arm och eländig är han ej vorden
När sist ifrån denna världen han drar.

Ur Blå Bandet. ~~A. Melsson Sleit~~ ~~A. Melsson~~ ~~Oscar Malmström~~

N:r 193. N:r 193

I Wästerås för fyrahundra år sedan.

Fredsdikt vid nionde nordiska nykterhetsmötet i Hälsingfors 1919.

1.

Kung Gösta han drog med sin bondehär
Från seger till seger framåt.
Som Dalälven spränger isar i sär
Allt motstånd bröts ned på hans stråt.
Snart sågs ej en jute i Wästmanland
Och Västerås togs med stormande hand.

2.

Högt jublande drogo de dalkarlar då
Allt in i den biskopsstad
Var mas med sin båge på axeln så
Nu sade, hjärtinnerligt glad:
"Hej, broder, vi firom vår frihetsdag
Med dryckjom och sång uti lustigt lag!"

3.

Snart sprungo de, yra som aldrig förr
Kring staden med buller och bång.
Och var de då funno en källardörr
Den bröto de upp under sång
Och slogo upp tunnor med öl och vin
Och "lågo i valven så fulla som svin".

4.

När budskapet därom hann konungen nå
Hans anlete, ljust och klart,
Blev mörkt som ett åskmoln, sin gångare grå
Han sporrar; i vildaste fart ~~han spränger~~
Han spränger kring staden; han hoppar ner
Ur sadeln, där dryckeslaget han ser.

5.

"Skall segern så fläckas av tappre män
Med dryckjom och fylla, när
Vår ovän kan komma var stund igen
Och mörda en snarkande här? –
Skall friheten skändas av dryckeslag,
Och äventyras vår framtidsdag? –"

6.

"Det Gud förbjude: –" Litt svärd han drog,
Det skarpa, och högg med kraft.
De himbar och laggar han sönderslog,
Lå ut rama den röda saft;
"Rinn hellre på marken du, helvetets flod,
Men ej mina svenskars hjärteblod:"

7

Då trädde till kungen med eld i blick
En man i prästerlig skrud:
"Kung Gösta, från Wittenberg hit jag gick
Att bringa dig tidsandans bud
Jag vördar din stränghet och härskarhand
Ej ensamt de frälsa dock folk och land:"

8

Ve vilka strömmar av ädelt blod,
Svenskt blod i mångehundra år
Har blandats med denna rusdrycksflod,
Som ur ett gapande sår. –
Men svärdshugg ej hjälpa, ej kungabud! –
Här hjälpen kan bringas blott av Gud!"

9.

"Varaktig skapas en ädel håg
Hos svaga människor förvisst
När Herrens ord på sitt segertåg

Ock Norden har kunnit till sist.
Han kraft uti hjärtat uppenbar
Kan rädda vår folksjäl för framtids dar!"

10.

"Rätt så, mäster Olow!" – tog kungen till ord:
"Låt ljuda din starka röst
För furste och folk på din fosterjord
Ur trofast svenskmannabröst!
Jag lyser ut möte i Västerås
Där viljom vi fresta var räddning fås!"

11

Ren fyra sekler försvunnit sin
Kung Göstas straffande ord.
Nyss frihetens sol med sett morgonsken
Rann upp över Finlands jord.
Hur firas, den signade, i vårt lag? –
Går Wästeråsseden igen i dag.

12

Skall ej, såsom alltid i detta land
Vår friborna svenska stam,
Näs bryta det gälles ett träldomsband
Gå offrande, hugstor fram? –
Trots medel och åsikter åtskills gå
Vår folksjäls förädling är målet ändå!

Ur Blå Bandet Slut. Gänge Rolf. (V. K. E. Vichmann)

N:r 194 Svar till Jämtska.

1.

Jag är stor och jag är stark och jag ut i skog och mark
Ofta ses spatsera, dock ej ~~förat~~ för att döda djur
Utan för att stå på lur djur och växt studera.

2

Mina ögon äro grå, milda, skarpa dock ändå
Om på fult de blicka; sunt på livets ting de se
Trofast blick det hava de åt sin drömda flicka.

3

Ännu ej jag haver lärt aldrig ens en tanke närt
Snus och tobak tugga. Kan ej fatta att en man
Någon glädje finna kan sugga på en snugga

Vänd

4.

Tacka vet jag melodin från en gammal violin
Och mitt bokskåps lager. Aldrig ensam fattig är
Den som umgängskretsen där på sin fritid tager

5.

Dock inom mig längtan tär jag ju blott en halvu är
Då jag saknar maka. Jämtska lill, jag bugar mig,
Skall välan jag få av dig nignings ja tillbaka?

Ur Såningsmannen. Eppe. Slut. Ljungbyhed 5. 10. 1919.

N:r 195 Bondens predikan.

1 värs

När jag sysslar på min åker,
Och vår Herre ej är nådig,
Kan det hända att jag knotar
Eller tänker stygga tankar
Och gör ordspråk som ej passa.

2.

Men när solen gör sitt bästa
Och det regnar när det tarvas,
Blir jag glad och ler och njuter
Och är lycklig i min ringhet
Och går glad till bords att äta

3.

Och när maten mättat magen
Och jag ser min hustru stöka
Vid vår spis med fat och grytor
Kan jag också bli högtidlig
Och få lust till att predika.
Kanske tar jag hennes händer
Och går ut i solen med henne
För att visa henne världen.

4.

Och jag svänger runt på klacken
Och jag pekar och predikar:
"Ser du ängen? Ser du åkern?
Ser du skogen? Ser du korna?
Ser du solen hur hon glittrar?
Ser du blommorna och gräset?
Ser du gårdarna därborta

Hur de sola sig i grönskan?"

5.

Och jag rätar mig och talar,
Som en präst på predikstolen:
"Vi ha kamp och strid, min gumma,
Men en strid, som gör oss starka,
Gör oss fria, gör oss rika.
Eld och knut kan krossa stenar,
Stål och senor bryta stubbar.
Åkern vidgas och fördjupas
Så att frostens bleka spöke,
Drar sin mantel bortom bärgen.
Men ur gläntan, där det flyktat,
Blicka kor med milda ögon,
Och kring knuten surra bina
I ett land med mjölk och honung
Som vi vunnit ur moraset."

6.

Och jag pekar över skogen
Där den svarta skorstenspipan
Bolmar rök mot himlavalvet.
Och jag talar lågt som prästen
När han nämner ordet Hades:
"Ser du röken? Hör du luren?
Vet du vad det där vill säga? –
Där är också strid, min gumma,
Strid för frihet, bröd och pengar.
Men där kämpa borna bröder
Mot naturen och – varandra
Där går broder emot broder
För att slå varann till marken
Hatet gror och brottet spirar.
Och den vilda ~~ur~~naturen
Med dess barbari och karghet
Återtar väl snart sitt välde,
Om ej denna strid kan ~~ändas~~ ändas".

7.

När jag slutat min predikan,
Sjunker solen bakom molmen.

Vi gå in till ro och vila
I vår egen lugna stuga.
Men i sömnen se vi röken
Ännu bolma över skogen,
Och då drömma vi om Hades.

(av Kilian, Ur Såningsmannen) Slutt. Gjungbyhed 21.10.1919. A.S. Nilsson

N:r 196 Warför jag är godtemplare.

värs n:o 1

Jag är godtemplare, för det jag tror
På räddning för min stackars fallne bror
På ljusets seger över mörkrets makt,
Om den är än så säker och kompakt

n:o 2

Jag är godtemplare för det jag ser.
I hoppets glans en tavla skön, som ler
Där lyckan hägnar varje stugas knut
Sin giftets flod en gång har sinat ut.

n:o 3.

Jag är godtemplare för det jag vill
Så långt förmågan räcker, bjuda till
Med kärlek vårda något ädelt skott
Som vill slå rot där förr en tistel stått.

A.S. Nilsson Slut. Av Kilian Ur. Såningsmannen

Poesi!!

När skalderna flytta från sköka och stad
Och få sig ett hem och en åker,
Skall sången bli svensk och glad. Kilian

. . .

Nu vilar det gamla svärdet. Vi trå ej till ledungafärd
Men framåt vilja vi tåga i andens och ljusets värld.
Och än kan vårt land bli en stormakt, när en gång
ett folk det har,
Som äger i själens adel och odling sitt bästa försvar.

. . .

Jag älskat jorden, älskat själva marken,
Varur min bärgning och min hälsa spirat,
Den mörka alstringsbädd av grus och lera,
Vari så underbara krafter bo.
Men ifrån mullen såg jag upp mot höjden

Där solen strålade bak röda skyar,
Och då jag tänkte på, att utan henne
Den fagra jorden vore kall och öde,
Då smög en visshet genom allt mitt väsen
Att det var Gud som bodde i naturen,
Att det var enhet dock i allt det lilla
Att allting styrdes av en evig lag.

(Ur Låningsapparaten.) Slut. Kilián

N:r 197 Aktoberrim.

Höstsol strålar. Fagert prålar
Dungens dräkt, som våren gav
Höjdes blåna, färger låna ifrån himmel, ifrån hav
Drömtung all naturen står undran susa skog och snår

2.

Stormen ryter, grenar bryter ibland parkens lönn och lind
Löven alla, döda falla, strös för höstens kalla vind.
Blomman böjer kalken ned, viskar stilla: Graven red!

3.

Regnet piskar, rutan diskar, allt är grått, och allt är vått.
Hösten gråter, tårar låter över sommaren, som gått.
Diket nästan bräddfullt står gölar täcka gården vår

4.

Bonden plöjer, - "Mäster" röjer trädgårn sin med lust och pli,
Så till våren vallen, snären till chikan ej skola bli
Mor i huset höstbyk har. Sen är slakt och städning kvar.

5.

Pappas snärta, mammas hjärta, gå nu inte och bli kall
Tag med pallen ut på vallen, om nån gång du vila skall
Bäst hos mor dock vara still och i köket hjälpa till.

6.

Men att klaga. -- Passar svaga. - Var då inte tvär och sur!
Släpp ej hösten in i brösten, sätt ej humorn uti beer! -
Höst och rusk blott molnet är framför sol, som väldet bär. -

7

Mitt i våren kaffetären visst ej glatt mig såsom nu.
Brasan sprakar. - Vad det smakar hos min tös och väna fru
Räckte hösten året om, det ej mycket mig bekom!

Hr. B. B. Slut. J. L. Myhrén.

Gungbyhed den 22 oct. 1919. A. Schilssons.

198 Dörn ej hårt din nästa!

1.

Då månskobarnen i tiden gå
Det gäller tåligt fördraga;
Ty mycket skola vi träffa på
Som icke skall oss behaga.
Låt dock ej missmod en enda dag
Din atmosfär få förpästa –
Och som en levnadens regel tag
Att icke döma din nästa.

2

Om ädelt säde du städse sått,
Din gärning ingen dock vördar
Du hån och smälek får skära opp
Det bliver och vad du skördar.
Visst kännes detta båd' grymt och tungt,
Men så har gått för de flesta.
Och bäst det är taga saken lungt
Och aldrig döma sin nästa.

3

Om ej kalkylerna gå ihop,
Hur än du räknar och skriver,
Vad gagnar väl höja klagorop,
Då ingen akt därpå giver
Ja, om ock vänkretsen dig bedrog
Den du har nämnt som den bästa
Det kan ju kännas besvärligt nog,
Men dörn dock icke din nästa.

4.

Se rusdrycksfloden nu lössläppt är;
Nu frestas människor att dricka
Men drinkarn tjugle dock sitt begär,
Att han som karl sig må skicka.
Ack, statens kassa hon är ju tom!
Ja, så hon är för det mesta.
Men inte fälla vi någon dom,
Om blind hon synes, vår nästa.

5.

Ja, ond är tiden, vi tro det visst

Och bättre lär den ej bliva.
Fast kriget slutade dock till sist
Ej folken upphört att kiva.
De onda anlagen sitta i,
Hur än man mot dem ~~få~~ må prästa,
Och därför torde det klokast bli
Ej hårdhänt döma sin nästa.

6.

Av jordagods fick du knappt ett grand,
Men riktigt gavs det din gamme.
Han fick medaljen med breda band,
Men du blev kallad — en "jamne".
Har tålamod under allt likväl
Och tänk att här blott vi gästa
Och hava ej hälles något skäl
Att hårdhänt döma vår nästa.

7

Ej, tiden ilar i ändlöst tåg
Och mot ju människorna föras.
Det gäller alla både hög och låg,
Mot detta intet kan göras.
Snart sista bandet har slitits av
Varmed vi här vore fästa —
Vi gömmas uti vår tysta grav
"Döm däröfver skonsamt din nästa!"

Ur B. B. Gut. G. Nilsson Albert Å.

Poesi

Maktlösa, år och öden oss bekriga;
Oss träffar tidens pil i skalet blott
Vi gå mot höstens oförvissneliga;
Ju mer vi böjas, desto mer vi stiga

. . .

Men, Herre, som för oss lät Gisset tändas,
Giv oss, att varje våg av ås och tid
Må skölja bort det stoft, som båder vid,
Att vi må renas, helgas och fulländas.

Ur B. B. G. Nilsson Topelius.

Gungbyhed den 22 oct. 1919.

Poesi

Barmhärtig var, om du vill vara
Din rangplats såsom mänska värd!
Barmhärtig var! Ty du skall svara
För varje uraktlåten gärd
Åt dessa små som bistånd krävde
Men vilkas stumma bön du kvävde
På självisketens offerhärd. (G. Halvdan Liander.)

Har du en gång med begär fört rusande bägarn till munnen
Minns vad dig förestår: Dräggen undkommer du ej.
(Ur Låningsapparaten.) ~~G. L. J. Silverstolpe~~

N:r 199 Tempelklockor.

1. vän 1.

Det drager en ton av en stilla musik
I rofylld helgdagstimma,
Det spelas med malmklang kring sommarns vik
I gryningens vita dimma.
I öster höja sig solens lågor, de lekfullt dröja
I spegelvågor, och i naturen mot högre zoner
Mot blå azuren går klang av toner,
Av heliga jubelhymners brus
I helgdagsmorgonens bleka ljus.

2.

Det drager en segnande allvarston
Kring bygdens berg och dalar
Det bäddas en grav uti aftonron
Och tempelklockorna talar om ljuv försoning
Åt slocknat hjärta, och om förskoning från kval och smärta
Att slut är striden nu stunda fröjder,
Den ljusa tiden i blåa höjder;
De mana andra att hålla ut.
Att också de må nå dit till slut.

3.

En gång skall tempelklockornas malm
Ljunga för mig också för stoftets son sin begravningspsalm.
Mot högrande höjder blå jag ville svinga,
Mot löftets länder där harpor klinga
Wid Kanans stränder.

Men trött av strider min kropp skall gömmas,
Då ingen minnes ett bleknat namn
Som snart skall sjunka i glömskans famn.

4.

Det var en tid, det kan hända än,
Då klockor i ofredstid
Sjöng bud till hemlandets unga män
Att draga i kamp och strid.
Sitt blod de göto, de unga söner, den inneslöto
De mödrars böner, och snart kom tiden,
De återvänder, då slut är striden,
Mot hemmets stränder
Och snart förnyades ömma band
Med släkt och vänner i fäders land.

5.

O, måtte tempelklockornas sång, ej mera sjunga till strid,
O, måtte de ringa in en gång den eviga fredens tid!
Så vill jag höja då klockor klinga min bön, och böja
Mig svag och ringa men viss att hjärta,
Som känner längtan, som känner smärta
Och hoppfull trängtan
Nog ses av Honom, som noggrant vet
Vart hjärtas innersta hemlighet.

Ur B. B. av ~~G. B. Lindén~~ (Slut.) Ljungbyhed den 24.10.1919.

N:o 200 --- Din hustru. --- N:o 200.--

(Wärs)

Hon skall vara hemmets trevnad
Dofta som dess friska ros,
Vara ljuset i din levnad,
Jaga skuggorna sin kos.

2.

Hon skall stå invid din sida när du drager kallets svärd,
Ge dig kraft och mod att strida mot den stora, mörka värld

3.

När din kraft ej fyller kravet vill hon ädelt offra sin.
När det stormar vilt på havet kan hon bärga seglen in.

4

När du blöder, när du lider, när du tappar mod och lust
Skall hon leda dina strider, stå som sköld i kampens dust.

5.

Hon skall egga och belöna bli din tvekans bästa råd.
Hon skall bli det stora sköna i din levnads dröm och dåd

6.

Lyckan är en blomsterstängel vilken dödens lie slår,
Men en hustru är en ängel vilken döden aldrig når.

7.

Sök i henne alltid anden vilken blev odödliggjord!
Älska så att kärleksbanden gälla himmel mer än jord.

Ur B.B. av Ernst Liljedahl. Slut. A.S.Hilsson. A.S.Hilsson.

N:r 201 Mor i huset. N:r 201.

1.

Som skytteln i din vadmalsväv du springer ut och in
Ja, ditt dagsverk är en spole av grått garn,
Och sorgen svänger ofta i ditt blödande sinn
De tunga vingarna på smärtans kvarn.

2.

Du har tusen tunga plikter, men blott en fattig rätt,
Din kärleks rätt att tjäna dina kära,
Men den gör dagen lång och bördan lätt
Och för dig himmelen så sällsamt nära.

3.

Du är kanske ful och fattig, rakt ingenting att se –
Dock är det som du ginge ur en vacker saga
I denna tid av lumpenhet, då ingen vill ge,
Men alla händer girigt sträcker för att taga.

4.

Du sömmar åt landet av din mödas starka väv
En värmande klädnad i dess höst,
Och om handen som smeker ditt barn, än är sträv
Mjukt vilar dess huvud mot ditt bröst.

5.

En strimma sol bland skyar, som stormiga gå
I en höstlig och blödande värld,
Ditt leende, mor, en sköld som blank skall stå
Mot lidelsens huggande svärd.

Ur Blå Bandet. Maria Olovsson.

Slut

Ljungbyhed den 24 october 1919 A.S.Hilsson.

N:o 202 Ett marknadsminne.

1.

Det var marknadsdag. På gator och torg
Jag såg med ömkan, vemod och sorg
En raglande ruskig skara.
Med glåmiga blickar och slappa drag
De gingo i fylkade dryckeslag,
Att fastna i krogarnes ~~skara~~. snara.

2.

Jag såg en grupp utav unge män —
Nej, - ordet jag tar tillbaka igen,
~~Ty~~, den som bär rusets ~~präget~~ stämpel,
Har sålt sin manliga värdighet
Och öppnat för djurisk uselhet
Sin andes heliga tempel.

3.

Jag såg dem - kalla dem vad ni vill,
Jag gitter icke ens bjuda till
Att ge dem det namn, de förtjänte —
De slogo omkring några flickor ring,
Och deras flin hördes vitt omkring
Då rus och kurtis sig förente.

4.

En kvinnas lende är så gott,
Men här det mig tycktes vara ett brott,
Jag vände mig bort och vämjdes.,
Jag ville skådat en blick av harm
Så lågande käck att i ynglingabarm
Det lössläppta odjuret tämjdes.

5.

Jag ville skådat en hind i glöd,
Som raglande kurtisörer bjöd
Att taga sig väl till vara ....
Jag såg ej detta, jag hörde blott
Ett flin så lättsinnigt, tanklöst och rått
Att det skar mig i hjärtat bara.

6.

När skall du vakna ur slummern opp
Och ljungande slunga ditt harmfyllda: stopp!

Mot lasten, du nordens kvinna?
Wad bor i ditt tanklösa, ystra grin?
Jo, skövlade hem och din lyckas ruin
Och tårar som komma att rinna.

7.

Som mor du fostrar en ungdom opp
Som skalderna nämna "landets hopp",
Så gjut då i unga själar.
Ett brinnande hat mot låghet och flärd
Och värna kring hemmets heliga härd,
Giv åt nationen, giv åt en värld,
I tusende snaror och giller snärd,
En storsinnad, ädel och dyrbar gärd
Av män och kvinnor – ej trälar!

Ur Låningsapparaten för den 25 ~~oct~~ 1919. Slut. Mauritz Stemer

N:o 203 De första fjorton dar'na.

Mel: Jag minns den Gjuva tiden, etc.

Wärs n:o 1.

Ton: De första fjorton dar'na kom du beskedligt hem,
Du dröjde inte borta till fyra eller fem.
Du kysste mig, du smekte din egen lilla gris!
Men nu du går ifrån mig och är så kall som is.

Ton: 2.

De första fjorton dar'na var du ej grälsjuk alls.
Då lydde du mitt öga, nu väser du "va falls".
Då var du len som sammet och honungssöt din min
Nu surrar du som bromsen uti en krinolin.

3.

Ton: De första fjorton dar'na du aldrig kom plakat
Från den gemena kleibben – åh nej; du höll ditt fat
I helgelse och ära med mig, vad sällhet, ack!
Du snelte "Svarte Petter", men nu du spelar "knack"!

4.

Ton: De första fjorton dar'na det var ej farligt då
Att bjuda hem en vän på en toddy eller två.
Då fick jag röka tobak, men nu är detta slut,
Du skrämmer dina vänner med din otäcka trut.

5.

Ton: De första fjorton dar'na, ifall du gick din kos,

Kom du alltjämt tillbaka med en hyacint, en ros.
Jag var så glad, när stundom jag dem på bordet fann
Men nu de gå min näsa förbi till – någon ann.

6.

Han: De första fjorton darna liksom en näktergal
Du sjöng, tills fröjdetåren sig ur mitt hjärta stal
Men nu, hur torrögd hör jag din arga tungas låt,
Fast himmelen må veta, den är att gråta åt.

7.

Hon: De första fjorton darna, jag minns det som i går
Jag sjöng, jag log, jag lekte, jag fällde ingen tår
De falla nu i stället. Jag ryser när jag ser,
Förstörd och blek, i spegeln min bild – jag kan ej mer.

8.

Han: De första fjorton darna fann ingen svärmor här.
Det är just hon, din mamma, som dig allt otyg lär.
Jag ville gärna veta, vad som just nu står på
Vad hälst du önskar, får du. För dig jag står på tå.

9

Hon: Säg om det älskling, får jag? Ach håller du mig kär
Att bjuda mig på cirkus för dig en småsak är
Emellan själar, vilka i grund varann förstå,
Det givs ett band av frändskap – o, säg att jag får gå!

10.

Han: Får gå! Var det alltsammans? Se här en tio-lapp!
När så du ser på mig – ach – då sprängs mitt hjärtas tapp
Min hänsla strömmar över. Kom hit, min älskling, du!
Du är min lilla höna, min egen lilla fru.

Emitslöw julafton nådens år 1919. A. Hilssoy

N:o 204 Lokomotivförarens signal.

Värs n:o 1 värs.

Två långa visslingar klart genom dalen,
Det var den vanliga kvällssignalen,
Varmed Guild, maskinisten, god afton bjöd. –
God afton åt hustrun, där fram han strök
Förbi sitt hem genom stenkolsrök;
Och i becksvart natt, skeno lyktorna matt,
Medan tåget bort förbi farmerna sjöd.

2.

För en kärlekshälsning tarvligt nog!
Men kvinnan, som lyddes därtill, hon log;
Trots vakor och väntan blev kinden röd.
Ingen kärlekssång, ingen ljuv serenad
Kunde säga så bra, vad den visslingen sad;
"Först plikten, min vän, så vår kärlek sin!
Arbeta och vänta! God natt" — det löd.

3

Turister fina och fattige män,
Spårväxlarn, som stod på sin vaktpost än,
Och alla, som hade vid banan sitt bröd,
De logo åt pipans skärande vin
Och kikade ut i mörkret med grin:
"Det är ingenting alls, - bara Guild som ger hals
Och skickar sin gumma en hälsning!" - det löd.

4.

Och sommar och vinter det klang lika gällt -
Över böljande gröda på bördiga fält,
Genom knoppande grenar i vårsolens glöd;
Och när stormande lekte med gulnade blad
Liksom levande kol från maskinen, det kvad
Sin sång lika kvickt: "först göra vår plikt,
Den går framför allt. God natt!" - det löd.

5.

Och sin - en natt den hördes ej mer,
Den vissling, som skallat från Stonington ner,
Men folket, det log, utan aning om nöd,
Man vände sig lugnt på sin kudde: "I natt
Maskinisten har glömt att hälsa sin skatt;"
En hände likvisst, plikttrogen till sist
Under vältad maskin låg föraren - Död.

Slut. 24-12-1919. A.G. Nilsson

N:r 205 Sång om järnvägsolyckan vid Getå.
Den fasansfulla eller: octoberkvällen. Mel: Barndomstrand.
vårs n:o 1.

Har du skådat branten invid Bråviksstranden,
Där den nya banan högt sig slingrar fram,
Har du sett de väna, fagra blomsterlanden.

Och den mörka furans jättelika skam?
Då du sett en pärla uti Sveriges rike,
Någonting som aldrig mer du glömma kan,
– Stolta, vackra bild, som inte har sin like,
Och som mångas hjärtan och beundran varm.

Men du fagra bygd, som hjärtat har vårt sinne,
Sände till oss nyss så hemskt ett farans bud,
Som har skakat alla, och som blis ett minne
Tullt av djupa suckar och av klagoljud.

2.

Högt däruppe skymtar i oktoberkvällen
Ofela raden vagnar av ett upplyst tåg,
Liten stjärna blickar ned från himlapällen
Över mörka skogen, över dyster våg;
Då, o fasa, störtar plötsligt höga vallen,
Hela trakten skar av ett väldigt dån,
Och då vaknar granen och då vaknar fallen
Undrande var hemska ljudet kom ifrån.

Ack, så hastigt och så svårt kan färden ändas
På vår livnadsbana här i livets gång,
Fröjden kan så lätt i bittra sorgen vändas
Och vår glädje bytas ut i klagosång.

3.

Nyss så fridfullt stilla låg den vackra trakten,
Intet ljud av största störde hennes ro,
Solen hade dalat och i aftonprakten
Skogens alla fåglar sökt sitt lilla bo;
Blommar hade somnat uti äng och diken,
Då den hastigt väcktes av en våldsam röst
Och den lilla vågen utanför i viken
Störtes utav dånet i den mörka höst.

4.

Allt var död och jämmer i den mörka natten,
Sårade och döda låga om varann,
Intet ljus, som lyste över land och vatten
Och det dröjde länge innan hjälpen kann.

4.

Faransfulla stunder nära en bruten stämma
Tvigt hördes sopa sina kära namn,
Och som i det sistas alla kära hemma
Ännu ville sluta i sin öppna famn;
Omvärvds utav lågor hördes pilten kvida
Söknande sin moder, nyss så glad och ky,
Som med lilla barnet tryckt invid sin sida
Såg den lilla stjärnan upptå himlens sky

Nu de ligga båda fridfullt i sin kista
- Liten pilt han slumrar på sin moders arm -
Liksom här på jorden ännu i det sista
Runden utav kärlek - ständigt lika varm.

5.

O, vad sorg och smärta mången hjärta sårar
Vilken bitter saknad i så många hem;
Herre Gud, som tröstar - torka alla tårar
Och giv kraft och styrka nu till alla dem,
Som i olyckstunden skilts från sina kära,
Och som här i livet mistat ha sitt stöd -
Du, som själv har lovat våra bördor bära,
Sänd din hjälp till alla uti sorg och nöd.

Tyst och fridfullt stilla ligger åter nejden,
Ingen klagan mer den mörka skogen nås,
Friden kommer åter efter svåra fejden,
Men den faller ännu ögats hela tås.

Aldrig kan den glömma innerst i vårt sinne
Faransfulla natten med dess ack och ve -
- Över Getsätraåsen stannar kvar ett minne
Och en bild av fasa och förödelse.

Slut. Juldagen 1919. G. S. Nilsson

N:o 206 Om du ännu har en moder.

Om du ännu har en moder, tacka Gud och lycklig var!
Icke alla uti världen denna stora förmån har.
Om du ännu har en moder giv åt henne kärlek då,

Att hon till sitt viloläger lugnt och rofullt månde gå

2.

Det var hon som för dig sörjde på din första levnadsstig
Hon dig ömt om hvällen lade, väckte sin med kyssar dig.
Låg du uti smärtor var det hon, som i sin famn dig bar
Gav dig andra då förlorad, längst hon hade hoppet kvar.

3.

Hon lärde dig vårt, språk, det sköna, ditt första pladder hon förstod
Hon lärde dig att knäppa händer och bedja till en fader god.
Hon sökte i de späda åren så goda frön uti din själ
Hon vakade över din ungdom och gladdes, då det gick dig väl.

4.

Och har du icke mer en moder förgät dock ej, vad hon dig gav
Och gå med friska blomsterkransar och smycka därmed hennes
En modersgrav - vad plats så helig, för dig den skönsta ~~på~~ i vår ~~jord~~ grav värld
Så vänd om dit, då livets vågor för högt hörs svalla på din färd.

Slut.

N:o 201 Hjärtan som mötas. N:o 207.

Värs n:o 1.

Vi möttes en vår bland grönskande snår
Och häggarnas doftande hängen.
Jag lyfte min hatt, hon nickade glatt,
Med ögonen fulla av skratt.
Hon lyste av ungdomlig charm, med knoppande barm
Och rodnande kinder.
Tillsammans vi vandrade sin
I kvällsolens sken, på blommande ren
Tills jag frågade lycklig och varm,
Får jag lov att erbjuda min arm.

Refräng:

Då log hon mot mig första gången
I kärlekens band blev jag fången
O, salig beruesning, i vårkvällens ljusning
Hon blev mig så kär.
Förtrollad, jag viskade orden
Om ljuvaste lycka på jorden.
Om sällhet vi drömde och allting vi glömde.
Till sist helt i en kyss.

Vänd:

Värs n:o 2.

En midsommarnatt, med klingande skratt
Och fiolernas suyftande låtar,
I skymningens glans, vi gingo till dans,
På ängen där majstången fanns
Med ögon som lekte och log,
Och läpparna drog och lockade mina.
Som rodnande fullmogna bär
Ofon möste mig där, du är mig så kär,
Jag bekände ~~Refräng~~ med skälvande röst
Och hon tryckte mig lätt mot sitt bröst.

Refräng:

Berusad av dansen och sången.
I kärlekens band blev jag fången.
O, salig berusning, i vårkvällens ljusning
Ofon blev mig så kär.
Förtrollad jag viskade orden
Om ljuvaste lycka på jorden
Om sällhet vi drömde, och allting vi glömde
Till sist, helt i en kyss.

3.

För höstvindens fläkt, föll blommans dräkt
Som singlande gyllene slantar,
Och blommorna dog, och nattfrosten slog
Och fåglarna tystna i skog
Vi möttes ej mera till lek, och kyssar och smek
I skymmande dungar.
Ty sommarens saga förblött,
De rosor den strött, har vissnat och dött
Över bygden låg höstkvällen blå
När vi skildes för alltid vi två.

Refräng: Då log hon mot mig sista gången
Ej mer hennes makt höll mig fången.
I vårens berusning i sommarens ljusning
Ofon var mig så kär.
Nu slocknad vår kärlek var vorden
Ty falsk är var lycka på jorden
Den sällhet man känner, när pulsarna bränner
Är kort liksom en kyss.

Sleet 20-12-1919 A. E. Nilsson

N:o 208 Soldathustrun.

Värs n:o 1.

I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg,
Där satt en ensam kvinna, likt snön var hennes färg
Och tårar föll på linxet på vilket tungt hon spann
När långsamt uti spiseln den råa veden bramm

2.

Med förklädssnibben trasig hon ensot ögat tog;
"Visst är det tio år sen min Ola från mig drog
Uti den polska fejden men ej ett enda ord
Jag hört av honom sedan, visst ligger han i jord.

3.

Visst är han från mig tagen av kulor eller järn
Och boeta är min glädje, min stolthet och mitt värn
Och gossen som vi hade, när han for hemifrån
Den haver Herren tagit, och jag väl gråta må.

4.

Att sitta övergiven är ut och in som jag
Det är att långsamt prövas av ödets hårda slag,
Jag redan är förgråten och bruten är min kraft,
Och liten är den glädje som jag i livet haft.

5.

Ett år vi levat samman, blott ett när kriget kom
Och uti evig ängslan, min glädje bytter om
Var natt i mina drömmar, han blodig för mig stod
Och sedan dog den lille, då svek mig allt mitt mod.

6.

Dock höll jag modet uppe i flera vintrar än
Jag tänkte att jag skulle få återse min vän
Det talades om segrar som unge kungen vann
Att freden skulle komma, så tänkte jag ibland.

7.

Men freden kom dock aldrig, ej hälsning eller bud
Kanhända att han lever och har mig glömt, o, Gud!
Den tanken var mig bitter och outsägelig,
Om bergen ville rasa och falla över mig."

8.

Så kvad den arma Elin en bitter vinterkväll
Och såg sig om bedrövad uti sitt lugna tjäll

Då hördes steg därute, hon knappt sig resa ham
Förrn in i stugan träder, en ståtlig riddersman.

9.

"God afton", så han sade, "god afton och Guds fred,
Jag kommer ifrån kriget och från det rätta led
Och tröttnat har min gångare, I lånas mig väl hus
Och låter mig så sova hos er till dagens ljus."

10.

Förvånad hörde Elin, den granne herrens ord
"Jag är en fattig kvinna och ensam på vår jord
Har ingenting att bjuda en så förnämer gäst." –
"Behöver inte häller, blott foder åt min häst."

11.

"Jag foder har tillräckligt sen vargen rev min ko,
En sådan ståtlig herre man ej om ont kan tro
Och vågar därför bjuda ers nåd att sitta ~~ned~~ ner
Men jag går ut en vänning och efter hästen ser."

12.

"Bliv kvar min goda ~~Elin~~ kvinna, det har jag redan gjort
Ty utan lov en krigsman tar för sig på vår ort."
"Ni kommer då från kriget", bröt Elin häftigt ut –
"Det gör jag saka vägen, nu är det äntligt slut."

13.

"Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt,
Här har ni ganska trevligt, här är så fint och nätt
Och själv i bästa åren, mig synes att ni är,
Hur kommer det att ensam ni så vill sitta här."

14.

"Det är väl herrans vilja, hans lag men icke min
Ty hårt jag blivit straffad, men säkert är mitt sinn
Min man har gått i kriget och säkert är han död
Jag har ej hört det minsta av honom i min nöd."

15.

"Man bör ej tro det värsta, var riddersmannens svar
Ty har han även fallit så finns där männer kvar.
En kvinna som en krigsman bör taga sig för sed,
Bör för det första gifta sig och göra klart besked."

16.

"För Guds skull, kära herre, nej tala inte så,

Min Ola vill jag trogen igenom livet gå."
"Men om er egen Ola sin tro mot eder bröt?"
"Då vill jag dö, min herre," och rösten Elin tröt.

17

"Gråt ej" sad riddersmannen med en förändrad ton,
"Vad tjänster han förrättat vid Aljehööks skvadron
Som riddare benämner och kallades Hans Lod,
Den karlen vill jag minnas, det var en man med mod

18.

"På mina knän jag beder, välsignade ur nåd,
Vet ni om honom mera, "ack ja ett tappert dåd,
Som uti Sveriges hövder kanhända fås ett runn
Han räddade sin konung i träffningen vid Stum."

19.

Förvessad jag mig känner och vet att det är så,"
En blick sågs därvid lysa i Elins ögon blå,
"Ja har han räddat kungen så höves mig ej gråt
Han har mig varit trogen, min Ola mig förlåt."

20

"Det gör han av allt hjärta", skrek riddersmannen bald
Och slöt den arma kvinnan intill sitt bröst av stål.
"Du ös en ärlig kvinna och åt mig alltför god,
Fast av din Ola blivit ryttmästar Silverlod.

Gammal känd visa. Generation efter generation önskar sjunga den.

N:o 209 Mor. N:o 209.

Vårs n:o 1.

Mor, hon sömmar, drömmer, drömmar --
Plaggen bli så näpna, små,
Tankarna så vida gå.
Mor så tyst och stilla sömmar åt den lilla,
Drömmer om en människoblomma,
Som till henne snart skall komma
Plaggen bli så näpna, små,
Tankarna så vida gå . . . . .

2.

Mor hon sömmar, drömmer drömmar, så hon sömmade för mig,
Så hon drömt en gång för dig. Har ett tack du givit
Den som gav dig livet? Den för dig så ofta sakat,
Kämpat, lidit och försakat, innan hennes stoft blis kall

Slut.

N:o 210 Konvaljens avsked.

(Känd melodi.) Värs n:o 1.

Ljuva, susande, milda västanvind
Kom och svalkande smek min bleka kind!
O, sänk dig ned invid min veka fot!
Ach dröj, o dröj hos mig, tag nu min sista suckemot
O, hur jag längtar att sprida min doft till en var
Prisa min skapare god, med den vällukt jag än har kvar
Snart är den slut, min korta tid,
Och jag böjes mitt huvud så sakta, så sakta att dö,
Vit som snö, stilla slumrande in i frid.

n:o 2.

Rik på fröjd men så kort min levnadsdag!
Ljuva kändes mitt hjärtas harpostag!
Jag solljus drack med mina späda blad:
Min dräkt den blev så vit, den blev så ren i ljusets bad.
Så blir jag gömd under snövita svepningens dräkt
Vilas och väntar på vår och på dig, o du västanfläkt.
Snart är den slut den långa natt
Och jag böjes mitt huvud så sakta, så sakta och då
Klockorna små ringa hälsande vårsol glatt.

Slut. Juldagen 1919 A. Ahlsson.

N:o 211 Syrendoft.

Värs 1.

Nu vet jag du sitter och drömmer inunder stjärnströdd loft,
När månen sitt silver tömmer och luften är full av doft.

Refräng:

Vita syrener doftar, kvällen är ljus och ljum
O huru ofta, ofta nås mig en hälsning stum buren av
Vita syrener. Buren av aftonvind ljum.

2.

Nu vet jag du sitter och tänker på honom du har så kär
När månen däruppe blänker bland stjärnornas ljusa här.

Refräng:

Vita syrener bära, tusende bud till dig
Drömmer du om din kära är han i kvällen hos dig
När vita syrener dofta (doftar) i kvällen hos dig.

3.

Nu vet jag du sitter och smeker en knippa av vita syren

Näs stolt varje månstråle leker och hoppar från gren till gren.

Refräng:

Invid de stilla vatten, smeker du vita syren
Eller kanhända i natten var det i hind så len,
Dofta o dofta i natten, vackra och vita syren.

Slut. Slut.

N:o 212 Gammal kärleksvisa.

25-12-1919. Värs. 1. (Mel: På Bohuslänskusten)

Försvunnen all lycka, försvunnen all frid,
Försvunnen äs kärlekens lyckliga tid,
Den tid då jag trodde på kärlek så varm,
Ofar flytt som en dröm, jag står ensam och arm.

2.

Den vän jag älskat och älskar ännu
Ofar tagit en annan och glömt mig, o, Gud,
Vad hade jag syndat vad hade jag gjort
Att jag för mitt brott skulle straffas så hårt.

3.

Den lyckan hon sökte hos mig ej hon fann
Vad gjorde hon då, jo, hon tog sig en arm
Skall därför hon hatas, nej! kämpa och strid,
Min lycka var blott att bli älskad en tid.

4.

Med hatets och hämndens demoniska röst,
Ej utsläcker kärlekens glöd i mitt bröst
Nej låt mildhetens ängel hos mig finna ro
Och önska blott henne all lycka och tro.

5

Nej låt nu min bön henne följa som förr
Över hav, över sjö, över böljor, o, hör,
Men stormar mitt hjärta ännu någon gång
Så stillar jag det då igen med min sång.

Slut.

N:o 213 Svenskens Kristianiaresa.

1.

Om ni nu vill lyssne till, jag en vise synge vill
Och den visen jag kaller för Ofmta
Ty i versesna jag drär, som ni rin funnit har
Finner linjer som sluta på Ofmta.

2.

Ofit till Kristiania kom en svenske en dag
För att more sig och även för att Ofmta.
Och där bort paa "Karl-Johan" gick han ståtlig, pen och grann
För att söka sig en liten, liten Ofmta.

3.

Och en liten pike fik han fatt
Uti dygnets sene natt;
Svensken sken precis som solen i Ofmta.
Och den piken tog han med ~~sel~~ selvföligt till samme sted
Där som han själv hade lejt sig ett Ofmta.

4.

Där om piken så han att det var konen som i natt
Kommit med det sista toget ifrån Ofmta.
"Ver saa god", sa portieren, "svenske frun og svenske herrn,
Number otte är ju deres leide Ofmta."

5.

När till värelset han kom, tog han lommeboken som
Ofan i innerlommen hade liksom Ofmta.
Under hodeputen sin stack han lommeboken in
Gick sen ut igen ett tag för att Ofmta.

6.

Piken såg hur det gick till tänkte dette vere vill
Någonting för mig det att Ofmta.
Så hon tog hans lommebog och paa dora ut sig vrok
Först på gaaden bynte hon förstaas att Ofmta.

7.

Men vår Svensk han fann till slut att han egen hodeput
Blivit meget, meget tyndere än Ofmta.
Bums han upp till Ritten for där han uppå svensk svar
"Tretton tusen kronor gått för mej åt Ofmta."

8.

Därför manfolk, här i kväll, när nån gång du bliver "säll".
Gå ej bort på "Karl-Johan" för att Ofmta.
Det är risiko i det, ty, som ni nu alla vet
Kan det vara rätt så dyrt ändå att Ofmta.

Slut.

Emitslöv, juldagen 1919. A. G. Nilsson

N:o 214 "Kolbäraren."

Värs n:o 1.

Uti Klara någonstans det två huld makar famas
En rån präktig karl som han det knappast finns en
Slet vid Värtan som en man med att lossa kol i lamm
Gumman hjälpte till uppå Hotell Kronprinsen.

2.

Ofon var duktig som sin man slet och skura och gick an
Och i onödan hon aldrig tiden sinkar.
Då och då blott, de ä' sant, vå' de nån som vå' galant,
De vå' han, som hjälpte té' att bära hinkar.

3.

Ja, ni skulle bara sin de' vå' negerportieren.
Ofan vå' putsad som en kakelugn på kroppen.
Vita tänder ska' i se, och en superfin livré
Och så utmärkt vackra lockar oppi toppen.

4.

Näs det led mot våren ut, blev med skurninga det slut
Nu vå' Kol-Jockes gumma bara hemma
Men en morron i april gick till Värtan bud pr. bil,
Jocke måste hem och titta till sin Emma.

5.

Men av rädsla högt han skrek, han blev både kall och blek
Ja, han trodde nästan, att han hade "sprallan";
Näs uti hans fadersarm placerades en liten varm
Unge, som var svart som själva faderallan.

6.

Inför denna tablå Emma ångerfull som få
Ofade hon som kvinnfolk alltid sina finter,
Det ej alls märkvärdigt äs, att vås pojke äs som han äs,
Du, som arbetat med kol i hela vinter.

A. Nilsson. Slut. A. Nilsson.

N:o 215. Min längtans sång.

Vers. 1.

Det brinner inom mig en flamma röd
En längtan att äga en kvinna
Så het som eldens brännande glöd,
Men var skall jag henne väl finna?

Vänd:

2.

Det brinner inom mig, pulsarna slå
Jag sträcker ut händerna, tänker;
Vill du ej samman med mig nu gå
Min kärlek jag helt dig skänker.

3.

Jag skänker dig det som jag har mäst
Min rikedom är mitt hjärta
Och kärlekens dryck jag finner bäst
Och ljuv är lidelsens smärta.

4.

Så kom med mig in. Se kvällen är sen
Och natten är helgad åt Eros
Jag faller på knä, jag älskar dig sin
Och månen ensam den ser oss.

5.

Du ler mig emot, jag kysser din mund,
Och fannar dig käresta kvinna, – –
Och samman vi vandra i kärlekens lund
Med pulsar som hetsande brinna.

A. G. Nilsson Lieut. Emitslöw den 25. 12 - 1919.

N:o 216 Fredsvisa.

N:o 1 Vårs N:o 1.

Pappa, så i dag helt stilla lilla Erik åtta år,
Det här kriget är för illa tror du det blir fred i år
Tror du att de nånsin mera komma hem och allt blir väl
Och de slippa skjuta flera, millioner män ihjäl.
Kära gosse min, jag sade, den som visste det ändå,
Men om freden här vi hade, en sak är jag säker på.
Vi skulle bränna krigets trasor lära er en bättre sång
När det efter svält och fasor äntligen blir fred en gång.

2.

Ständigt dugga dödens pilar hemma vänta mor och barn
De som evigt stumma vila männen ifrån dorn och marn
Den som dessa segrar vunnit som är allas nederlag
Och som stupat och förnerunnit ohänd mull i mull en dag
Som av skräck och mörka tider som ej sol men smärtan lekt
Arma små, som fruna lider, och som ingen barndom vet.
Vi skulle bränna krigets trasor lära er en bättre sång

Näs det efter svält och fasor äntligen blis fred en gång.

3.

Dagas, dagen sent omsides viket mörkret från vårt led
Bidad genom tidens leder gryr den äntligt, folkens fred,
Millioner hjärtan väntes på att livet gläntar
Än en gång med vås och bröder ej mer svärdet svingen
Plogen fram där våldet stud och vårt nya fältrop klingar,
Fred på jorden, vapnen ned.
Vi skulle bränna krigets trasor lära er en bättre sång
Näs det efter svält och fasor äntligen blis fred en gång.

Slut.

N:o 217 Kristidsvisan.

Värs n:o 1 (Mel: Petter Jönsson han såg i)

Då kriget börja år 1914 på hösten
För lurendrejare och samhällstjuvar blev lösen
Allting är slut men vi lyckats lite uppdriva
Det är om detta jag just nu tänkt något skriva.

2.

Värst var det ju att vi blev av med vår föda
Ty jobbarn lagrat, och bonden gömde sin gröda,
Och allmänheten till skäligt pris ej fick köpa
Ett kok potatis — man först då miltals fick löpa.

3.

Gulascher, köpmän uppväxt som svampar ur jorden
Men ingen tid haft att minnas tio bu-dorden,
Ty alla, ~~hade~~ lust haft till nästans djus hem och kassa
De stulit pengar och ägodelar i massa.

4.

Och fattigt folk för sin möda knappast fått maten
Trots att vi alla, skall ha lika, stor rätt i staten
Ty kaffe, socker, smör, potatis och nassen
Köpts upp och lagrats, av den rikare klassen!

5

Av bröd och mjöl blev det också snart ransonering
På socker, kaffe, också på läder och kläder
Ved och olja, — fläsk, kött och sprit, cigaretter
Och uppå allt, vete Gud, vad alltsammans heter.

Forts. å nästa sida

6

Och på cafeen, där har det mänskligt att döma
Ej funnits någon som för sin medmänniska ömma
Genom dess kaffe och bakelsesurrogater
Har stan's dödgrävare tjänat guld, blitt kavater.

7.

Nu har det varit en riktig guldtid för skojarn
Ty de har stinna och rika blivit på gojan.
På ollon, maskros, på te av gräs och av fläder
Och monopolet, har blandat Farset med läder.

8.

Begeringsprises vi fått på varorna alla
För att de icke så snart i pris skulle falla
Och för att jobbarn ej alltför illa skull' tycka
Kommission gulascha, och detta bra för dem lyckas

9.

Och svenska kungliga bränsle-ved-komissioner
Åt oss skött jobbet, balans på hundra millioner
Som inte ens såsom fackmän lärt läsa loggen
Gav hundra-tusen i dricks vid köpet av Doggen

10.

Nu börjar sillstryparn hövligt lyfta sin mössa
Han bugar-fjäskar, men förut stelt drygt sig brösta
Och mången av dem brutala voro de fånen
Nu vi kan minnas och tacka dem ju för lånen".

11.

Jo. Kristids-hyenor vi har i landet i massa
Ny börjar tider så att vi dem kunna straffa
Låt dem få lagra och gömma skräpet nu alla
Så får vi se, att priesen snart skola falla.

12.

Och så de gynnare skall vi jämt ha i minnet
Som uti nödtider lät oss svälta på skinnet
Krympt samman på oss, och fastnat har invid benen
Ställ dem vid skampålen, okänslig var sen som stenen.

A Wilsson Lent.

Register.

Nr.	Namn.	Nr.	Begynnelseord.
4	Amanda	5	Då röda havets vågor-
18	Amanda Lundholm	20	Känner ni Amanda-
83	Anne Mari o Pelle	89	Fattig var hon, fattig var-
105	Arholma-valsen	103	Nordanstormar vänden-
111	Albertina	110	Där byggas ett skepp-
112	Att vara kär	114	Att vara kär det är en
132	Agua vital	142	Man har bjudit oss-
134	Andersson	146	Jönssons Lovisa som-
118	Alpens ros	107	Upp å alpens tröst-
37	Barnet	37	Litet barn i dagens-
40	Bankmordet på Östermalm	39	I huvudstaden Stockholm
59	Bevärings visa	58	Den andra april vi - -
62	Bacchi-hjälte	61	Min fader var en livad-
88	Barnamorden i Hälsingborg	84	Ett sorgespel skall jag-
104	Björkens hemlighet	102	Vid den klara sand-
113	Brusande vågor	112	Stormen hörs vina-
135	Bevärings vals	148	Tjo! Upp å Backarna-
147	Batteriets visa	161	Klockan sex vi stiga-
152	Blomsterflickan	169	Ensam i världen -
172	Bazarvisa	190	Var välkommen hit -
195	Bondens predikan	208	När jag syssla på-
57	Calle och Lisa	56	Om Calle Petterkvist-
97	Carl och Teresia	94	För ej gott folk en visa-
100	Charlotta	97	Tog vet ni vem - - -
148	Carlsborgs-visan	162	I Carlsborg där - -
8	Deklamation	8	Det var dans bort på-
19	Din är jag än	21	Din är jag än fast berg
25	Det är så tyst	25	Det är så tyst, så fridfull-
27	Där var en armé	26	Det var en armé vars - -
55	Djupadal	54	Flyg sångens milda-
75	December	79	Det mörknar över alla
82	Det mörknar över vägen	78	Det - - etc.
86	Det brinnande skeppet	82	Se ett skepp har -
110	Det skall gå långsamt	102	När luffare vandrar

N:r	Namn	Sid.	Begynnelseord
149	Dalabeväringen	165	Jag är kommen ifrån –
154	Den störda lyckan	172	Det var grönskande – –
156	Den vandrande spelmannen	174	Han kom in i regn och rusk
166	Drinkarens hem.	182	Vid berg och dal en hydda –
191	Det namnet mor	204	Tänk på din mor – –
192	X Den rike kornbonden	204	Det var en lyckosam – – –
198	X Döm ej hårt din näste	212	Då mänskobarnen i tiden –
200	X Din hustru	215	Hon skall vara hemmets –
203	De första 14 darna	218	De första etc.
	E		
2	En ynglings levnadsbana	2	Jag är född i en koja – –
30	En grav	30	På min örtagård blekt faller
32	X Ett möte på allfarväg	31	Mitt rike är just av denna –
43	Erics visa	42	Farväl nu med lycka
64	En flickas ålder	65	En etc. – männ jag –
143	En vinterafton	157	Det var en afton – – –
145	En ynglings lidande	159	Farväl du grymma vänd –
157	Efter balen	175	Ännu i drömmen kan jag
161	En ny vårstepp	178	Om våren börja sipporna
183	En mecenat	200	Grosshandlar Schaber, rik.
185	En sådan vill jag ha	202	Stor och stark det bör – – –
202	X Ett marknadsminne	217	Det var marknadsdag. – –
	F		
3	Fadelilala	4	Ni vet för väl det finns – –
14	Fångens klagan	17	Skall jag sitta här nu – –
38	Flickans önskan	37	Kunde som solen jag – –
69	För sent	69	Det var i solnedgångens –
92	Fredsvisa	88	Fyra år ha krigets vågor –
126	Fred	124	I mattande strider nationer –
141	Flickan i gröna lunden. Sjömansvisa.	155	Där stod en flicka – –
144	Flickans förhoppningar	158	Fjorton år tror jag visst – –
151	Flickans klagan	168	Jag kan väl ej annat – –
158	Fröken Chic	176	Bland unga damer – –
175	Frans och Maja	192	Jag hade mig en liten – –
184	F. Of. K. och råttan	201	För F. Of. K. det led mot slutet –
216	Fredsvisa	232	Pappa, sa i dag helt stella – –
	G		
7	Guitarren	7	Jag föddes till världen – –

N:r	Namn	Sigl.	Begynnelseord.
63	Gesällvisa	63	I Västergyllen föddes —
212	Gammal kärleksvisa	229.	Förs vunnen all lycka
6	Hjalmar och Ingeborg	7	När som solen den gått — —
29	Höstsorg	29	Tyst jag sitter å ensligt — —
95	Hallå, hallå	91	Freddy Hall från London —
99	Hjärterö-valsen	96	Hjärtans kära mö — —
118	X Harpan	118	I ensliga stulen en nulen —
207	Hjärtan som mötas	223.	Vi möttes en vår, bland — —
44	I villande skogen	42	I etc. — jag vallar — —
84	Italienska flickans visa	80	På Italiens nejder — —
115	X Inför den 4-de krigsjulen	114	Det tjuter en hund — —
133	X I källarrummet	144	I en av stadens fattigaste
140	Ingeborg	153.	Tjim-da-dada. se vilka —
193	X I Västerås för 400 år sedan	205	Kung Gösta han drog — —
35	X Jag kan och jag kan ej	35	När dag efter dag —
116	Julens ängel	116.	En ängel svävar — —
117	Julgranen	117	Ifrån sitt rum hos — —
176	Jonas profet	194	Herr Jonas var ju — —
214	Kolbäraren	231.	Uti Klara någons tans
9	Kriget mellan Ryssland o Japan	9	Framåt tiden hastar — —
21	Kristina Nilssons sång	22	Högt i Småland — —
66	Kyrkklockorna	67	Hör huru malmens — —
72	Kriget	71	Kriget är en fursteräxa
80	X Kains släkte	76 x	Mörk låg himlen — —
114	Kicki 113 N:r 89 Karolina vem tror ni väl kan,	86	Långt ner i söder — 113.
119	Kälkbacken	119	Vilken barnafröjd — —
153	Kärlekssjukan	171	Ack fråga ej vad kärlek är
165	Kärleksvisa	181	Gå icke bort o flicka —
171	Kardevisa	188	En sed från forna dagar
210	Konvaljens avsked	228	Ljuva susande, milda — —
217	Kristidsvisan	233	Då kriget börja år 1914 — —
87	Kärlekens makt	83.	Det var en höstekväll —
17	Lyckliga familjen	20.	Min fader var en — —
85	Lass Petter	81	På grevens gods [illegible] —
124	Likt glidande moln och drömmar	122	Likt etc.
204	Lokomotivförarens signal	219.	Två långa visslingar —
142	Lovisas paraply	156	Din visa jag [illegible]

Nr	Namn	Sid	Begynnelseord
20	**M**idsommartiden	21	Om midsommartiden
36	X Mor vinkar	36	Det sista jag fick —
46	Mobiliseringsvisan	43	I somras gick vi alla —
60	Moses på Nilen	59	I forna tider på Nilen
65	X Min moder	66	Jag vet ett hjärta —
79	X Mor förlåt	75	Mor lilla mor — —
81	X Min blonda Gjuva idyll	77	Du föddes i sommartid
93	Maj-sång (se 174)	89	Sköna maj — välkomna
103	Mitt hem är så ringa	101	Mitt etc. —
128	X Mästerlatsens julafton	130	Hur saken gick till —
139	X Moders hjärtat	153	En yngling älskade —
155	Månskens tankar	173	När solen har slocknat
159	Militärvisa	177	När jag såkat har —
162	Mitt fosterland	179	Högt i norden ibland —
177	Min lilla vrå bland bergen	195	Jag vet en vrå emellan —
201	X Mor i huset.	216	Som skytteln i din —
209	Mor.	227	Mor hon sömmar —
215	Min längtans sång	231	Det brinner inom —
28	**N**ovember	28	Det mörknar —
50	Nattfantasies på CXII:s torg	49	Jag är inte så full —
71	När hoppet viskar	71	Jag lyddes till en viskar
77	Novemberhöst i Falsterbo	74	Syrenerna fält sina blad.
94	Norrlänningens hemlängtan	90	Vi längtar du åter —
101	Nyaste Sjömansvisan	99	Jag är en livad sjöman
106	" " Skottårsvalsen	104	1916 flickorna —
125	Nyår	123	Ett år har flytt —
129	X Nisse Borrin	134	Nisse Borin var en —
168	När jag var liten	187	När etc. —
180	Ny spelemansvisa	198	Tjo vad det viftar.
10	**O**fotsbanan	12	En kall och clyster —
56	X Ola torpares föredrag	55	O, häraste syskon
146	Ola Larsson	160	Ola Larsson var dräng
179	Ola Liljegvist o Pernilla	196	Ifrån Småland ner —
197	Octoberrim	211	Höstsol strålar —
206	Om du ännu har en moder	222	Om du etc —
[illegible]	**P**osivivhalaresång	17	Så härligt det dock är

N:r.	Namn.	Sid.	Begynnelsord
68	Pärlorna	68.	Det väldiga havet
90	På Roines strand	86	Ffjorden betar och
107	På Baltiskan	106	På Baltiskan jag gås
160	På Kungsholms strand	178	På etc. — — —
	Boesi å sid 6-47-36-		183-184-210-211-213-214.
48	Rallarevisa	45	Jag är födder i ej —
1	* Svens julafton	1	Sven Svenssons Sven från
11	Skeppet Skuldas undergång	14	Warträn du stolta sjöman
15	Skärgårdsflickan	18	En skärgårdsflicka är väl
16	Sjömansvisa	19	På klippan av den öde
24	" " "	24	Ifrån främmande strand
26	Skymningsstunder I II	26	När den trötta fågeln
31	Skånsk höst	30	Det är den stund, då höst
39	Sverige är säkert	38	En ynkelig visa jag —
42	Storsvens visa	41	Å bonden gick ut —
47	Supen	45.	Ack hur härligt kilas —
49	Stackars gosse	48	En gosse här på jorden
51	Stenhuggarevisa	50	En visa vill jag sjunga
58	Seglaren	57.	En kulen afton när —
67	Säg min vän	67	Säg min vän, vad är
91	Styrsö-valsen	87	Styrsö-valsen, spelemärmer
120	Senhöststrofer	119	Nu i den gråa hösten
122 X	Sorg	121	Har du sett förtvivlans
127 X	Slåttergillet	125	Anders Ersson, nämdmansfar
130 X	Stor-Pälle	137	Stor-Pälle var den likaste
136	Sjömannens hemkomst	149	Om du en väg med
163	Sjömanssång	179	Med våta ögon ser jag
164	Sjömannens avsked	180.	Nu båten väntar på
167	Serenad	183	När kvällen kommer
182	Sångarmarsch	200	Lyft din själ till sångens
188	Sol och måne	203	Det var en gång två —
194	Svar till Jämtska	207	Jag är stor och jag är stark
205	Sång om järnvägsol. vid Getå	220	Har du skådat branten —
208	Soldathustrun	225	I låga ryttartorpet —
211	Syrendoft	228.	Nu vet jag du si[illegible]
213	Svenskens Kristianiarisa	229	Om ni nu vill [illegible]

Nr.	Namn	sid	Begynnelsecord
5	Tre trallande jäntor	6	Där gingo tre jäntor –
52	Tiggaregubben	51	Skänk en slant – –
54	Till henne	53	Om i ljus mitt liv
70	Två dikter	70	Och sutto i skymmarde
76	Tystnadens majestät	73	Säg fruktar du ensamhete
102	Tusen rosor röda	99	Pablo minns du –
123	Tänk på de hungrande små	121	Tänk etc. – –
169	X Två dödsbäddar	185	Maktlös på svällande –
170	X Tubalkain	186	Den första smed –
181	Torparflickan	198	Ofon växte i torpet – –
199	Tempelklockor	214	Det drager en ton – –
53	Under paraplyn	52	Tänk vad nytta man –
96	Uti dalen	93	Uti dalen ibland – –
98	Ungkarlarnas friarevisa	95	Alla gossar vilja sig – –
12	Wem är din vän	16	Vem etc – – – –
22	Vid Liljans strand	23	Nu sol gått ner nu är –
23	Vad vi skola samla	23	Kära tiden går och går
33	Välj de tysta, bestra, tvära	33	Tro ej dem som mot –
34	X Var är min irrande son	34	Var etc – – – – –
41	Wäxelsång	41	Se nu står ju stugan
45	" "	43	Nu far jag långt – –
61	Vid lindens fot	60	Wid etc. – – – –
73	Wem ?	71	Vem är som så bittert –
109	Vå de går långsamt fram	108	Från England till – –
121	Vintersömn	120	Parken vilar i vinterns
137	Värnamovisan	150	Jag sjunger till – –
150	Volkoffs kärleksdrama	166	Så sköne som våren –
178	Var barmhärtig	196	För en lunde skymt –
186	Vid hemmets härd	202	Vid etc – – – –
187	Varför ?	202	Höge herrar i som sådan –
190	" " ?	204	Varför skall du alltid –
196	Varför jag är goodtemplare	210	Jag är goodtemplare –
173	Vårt svärmeri	191	Josefinas pappa är –
189	Äsknatt	203	Över skärgårdsvikars –
74	Äntligen	72	Äntligen en ljusning –
[illegible]	Är brinner det i begarna	74	Är etc – – – –
[illegible]	[illegible]ndsjän[illegible]	141	På Öland fanns det en –
[illegible]	[illegible] och sång	152	Ack jag drömde om –